

APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE

Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL XI, NR. 114

martie 2009

La triada clasică - o casă, un pom și un copil, pe care încearcă să o zidească fiecare - am vrut să adăugăm deschiderea către ceilalți dascăli și apoi comuniunea de gând cu ei. Sperăm să fi reușit.

Florin FLORESCU, Mircea ZAHARIA

"APOSTOLUL" REDIVIVUS

Solicitată să-mi împărtășesc amintirile, fiind cea mai veche colaboratoare în viața a revistei didactice și literare "Apostolul", la a 75-a aniversare, și ca membră a Asociației Învă-

zat la sugestia învățătorului Teofan Macovei, din Săvinești, cu sprijinul mai multor membri inimoși ai Asociației Învățătorilor și al celor doi directori ai școlilor normale (Eufrosina Săvescu și Ioan Drăgan), membri ai comisiei de evaluare a lucrărilor.

Din cele trei subiecte pentru compunere ilustrată prin desen, propuse de comisie chiar cu o oră înaintea concursului, eu l-am ales pe primul: "De ce pomenim în fiecare an pe Eroii Neamului?" Citisem istorie din mai multe cărți, trăind-o ardent la lectură, dar cel mai puternic m-a impresionat "Istoria războiului pentru întregirea României" de C. Kirilescu (prima ediție). Mi-am mai amintit apoi și de o fascinantă cuvântare, ținută de Ziua Eroilor la Bicaz, de Mihai Avădanei, fost

președinte al Asociației Învățătorilor din județul Neamț și devenit, ulterior, profesor universitar la Iași.

Dar și în familia mea, istoria se trăise și se retrăia din plin, căci erau mulți cei care fuseseră în linia I, în campaniile din 1877- 1878 și în cele din 1916- 1919, fiecare cu întâmplările și amintirile lui...

Prof. Veronica MIHĂILESCU
(continuare în pag. 12)

țătorilor din județul Neamț (din prima sa fază), îmi năvălesc în minte imagini și trăiri de mai bine de șapte decenii și, odată cu acestea, un melancolic vers al lui Ion Pillat: "S-au scurs, pe riul vieții, toți anii mei, bușteni..."

Prima colaborare se datorește participării, la sfârșitul ciclului primar, la un concurs de compunere și desen, organizat în județul Neamț, de revista "Apostolul", în ziua de 26 mai 1935.

Acest concurs s-a reali-

ȘCOALA CA O CATEDRALĂ DE CUVINTE

Dumnezeu a creat mai întâi cuvântul și apoi oamenii pentru ca aceștia să nu se simtă singuri și să rămână mereu în legătură cu EL prin rugăciune.

Scoala ca instituție, dar nu numai ea, se bazează pe cuvânt. Acesta nu este doar un grup de sunete cu o anumită semnificație (fond și formă), ci este mai mult, pentru că el devine un „vehicul” purtător de energie. Cum altfel am putea explica „viața” pe care o capătă cuvântul atunci când transmite informația de la dascăl la discipol? Există „un suflet” al cuvântului, „picurat” în adâncul vorbei de cel care „alege spusa”. Cuvintele pot fi moarte sau vii în funcție de ceea ce vehiculează. Dacă cel care le folosește pune în ele o parte de suflet, ele capătă viață.

Se poate asemăna acest lucru cu lumina din noaptea

Învierii. Fiecare cuvânt - o luminare, dar numai acela care a primit și dă, la rîndul lui, lumină are capacitatea de a vesti ceva, de a transmite un mesaj. Lumînările (cuvintele) „neaprinse” nu pot împrăstia întunericul, vorbele care nu au „suflet” nu reușesc să aline, să învețe, să educe.

Cuvintele sunt ca florile, pentru că au darul de a arăta frumusețea din jurul nostru.

Cuvintele sunt precum gloanțele, pentru că pot ucide ca și cea mai sofisticată armă.

Cuvintele sunt tari ca pietrele, pentru că te pot ajuta să treci peste prăpăstii de durere și dezamăgire.

Cuvintele sunt ca stelele care te învăluie în lumina lor, protejîndu-te de întunericul și frigul sideral al timpului în care trăiești.

prof. Monica CRISTEA
(Continuare în pag. 6)

AȘA A FOST ACUM ZECE ANI

Eram cîțiva care ne adunam de cîte ori era nevoie, ne adunam și chemați și nechemați (Dida, Mircea, nenea Ghită, nenea Edi, Florin, Ștefan, Mircea, Alina, Dan și mai veneau și alții...). Mai beam cîte o cafea, chiar și cîte un pahar, dar combăteam de zor, nu ne lăsam deloc. Tăceam și o luam de la capăt, uneori mai tare și mai apăsător.

Se sfîrșit de iarnă și început de primăvară a mai fost atunci...

Biroul directoarei C.P.D. (d-na Dida) era neîncăpător. Ne așezam care pe unde apucam. Nimeni nu se formaliza, fiecare își căuta un loc.

Se discuta în doi, se discuta în grupuri, se intersectau replici, și, din cînd în cînd, se făcea și liniște. Era mereu fierbere. Unii spuneau să fie un săptămînal mai mult pe probleme sociale, alții pledau pentru o revistă, eclectică, pe probleme de didactică și pedagogie, de perfecționare dar și pe prob-

leme cultural artistice mai largi. Oricum ar fi revista, ea va fi finanțată de Sindicatul nostru și deci va trebui să dezbătă și problemele sindicale. Sindicatul nostru este un sindicat liber, revista noastră e și ea liberă de constrîngerile de orice natură.

Băieți, o revistă a cadrelor didactice a mai fost la noi în Neamț, zice nenea Ghită. Ea se numea APOSTOLUL și a apărut pînă în treizeci și ceva, între cele două războaie mondiale. Eu chiar aș putea face rost de cîteva numere de la niște dascăli mai vechi, dacă vă interesează. Și ne-a interesat. Și am văzut și citit cîteva numere din Apostolul- vechi. Ne-au plăcut. Nu numai că ne-au trezit curiozitatea pentru ceea ce gîndeau și făceau înaintașii noștri din învățămînt pe aceste meleaguri, dar chiar ne-au trezit luarea- aminte. Dacă ei au fost în stare de asemenea lucruri temeinice și pline de miez, noi trebuie să avem datoria de a duce mai departe începuturile lor. Și apele au început să se limpezească și să se liniștească. Vom reedita revista înaintașilor noștri, o vom numi tot Apostolul, dacă așa le-a fost lor drag.

Ștefan CORNEANU
(Continuare în pag. 4)

martie 2009

Să ne trăiești, APOSTOL drag

Sînt urările celor peste 8.500 de sindicaliști ai SLLIC Neamț transmise cu prilejul aniversării celor 10 ani de la reapariție.

În numele lor, Biroul Operativ felicită Consiliul de Administrație și Consiliul de Redacție pentru devotamentul, munca și stăruința depuse pe parcursul celor zece ani.

Ne asumăm, în continuare, susținerea revistei pe care o vrem mai frumoasă, mai bogată și mai plină de fapte și evenimente.

Urăm cu acest prilej cititorilor și colaboratorilor cît mai multă inspirație și bucurie, alături de copilul lor drag, APOSTOLUL. La mulți ani!

Biroul Operativ SLLIC Neamț, președinte Gabriel PLOSCĂ

DE 10 ORI 10

1) 10 ani de la înființarea seriei noi a revistei "Apostolul" (15 martie 1999- de Buna Vestire)
2) 10 inițiatori: Florin Florescu, Dumitrița Vasilca, Mircea Zaharia, Ștefan Corneanu, Vasile Postolică, Puica Vulcănescu, Gheorghe Amaice, Constantin Tomșa, Alina Pamfil și Eduard Covali.
3) 10 colaboratori de nădejde: Valerian Percă, Dumitru Rusu, D.D. Ursache, Mihai Floroia, Adrian G. Romila, Steluța Călin, Iosif Covasan, Monica Cristea, Constantin Ghergheliescu și Traian Cicoare.
4) 10 prieteni apropiați: Gabriel

SCURT INVENTAR SENTIMENTAL

Ploscă, Gabriela Grigore, Niculina Niță, Dan Agrigoroae, Cezar Țucu, Cristina Popa, Luminița Moscalu, Carmen Corlăteanu, Gheorghe Radu, Puiu Vadana.
5) 10 rubrici permanente: starea sindicatelor, starea cancelariei, arte și meserii, interviuri, recenzii, jurnal cultural, revista presei, comemorări nemțene, istoricul învățămîntului nemțean, pamflete.
6) 10 județe care au auzit de noi și ne citesc.
7) 10 unități școlare care s-au rînduit în a ne trimite număr de număr materiale publicabile.
8) 10 elevi inserați în paginile trimestrialului supliment literar și artistic.

9) 10... mii de gînduri, îndoieli și speranțe că-l vom duce mai departe... pînă la Revederea din 2018.

10) Nota 10 (zece) cu felicitări Sindicatului Liber al Învățămîntului din jud. Neamț pentru efortul de a finanța și susține această frumoasă trudă.

N.n.: Fiind sentimental, inventarul e și subiectiv, dar e întocmit de un martor ocular, care a folosit drept criteriu lămurirea shakesperiană: "... depinde și de ochiul care vede!"

La mulți ani! - 27 martie 2009

Prof. Dumitrița VASILCA

Sindicatetele "Da", dascălii, „mai vedem”!

În contextul... serialului legat de lefurile cadrelor didactice, este de-acum binecunoscută ideea avansată de sindicate conform căreia cadrele didactice din învățământul preuniversitar ar urma să fie evaluate, anual, în două etape, la mai multe nivele, începînd de la șeful de catedră, pînă la consiliul de administrație al unității școlare unde este încadrat cel în cauză. Cum însă toată povestea aceasta urmează a se derula pe mioriticele plaiuri ale eternei și (de nevoie !) fascinantei României și chiar dacă în baza acesteia ar urma să fie stabilite criteriile de performanță la nivelul menționat, scepticismul celor vizați este copleșitor.

Dincolo de soluții tehnice gen *„evaluare colegială”* sau alte rețete deja consacrate, cum ar fi *„autoevaluarea”*, cei care pe baza unor astfel de dovezi prezentate vor primi și calificativul final au mereu o... jenă la care țin moriș și care nu prea dă în acord cu ceea ce au propus sindicatele. Potrivit acestora, *rezultatele evaluării vor avea consecințe imediate la nivelul salarizării precum și al contractului de muncă*. De pildă, la obținerea calificativului general *„satisfăcător”*, salariul va rămîne la nivelul anterior, pînă la următoarea evaluare; în cazul celor ce vor obține calificativul general *„bine”* sau *„foarte bine”*, performanța astfel obținută cîcă va conduce la majorări salariale (ce vor fi negociate cu angajatorul). Eeeeeeee, acu-i, acu ! Se mai spune la documente cum că obținerea calificativului *„nesatisfăcător”* va duce la înscrierea obligatorie a cadrului didactic respectiv într-un program de formare adecvat pentru corectarea punctelor slabe identificate, repetarea evaluării după un semestru și reluarea procedurii.

La mîna... norocului !

Conform cu statutul profesiei, se spune că dascălii vor fi observați la clasă, în cadrul activităților extracurriculare, la activitățile cu părinții sau cu alți purtători de interese de la nivelul comunității. De asemenea, performanța profesorilor va reieși și din ancheta făcută elevilor, prin chestionar sau interviu, una din hibe care-i cam lasă reci pe cei ce nu sunt deloc entuziasmați de o astfel de *„judecată”*. Asta în contextul în care este știut faptul că cea mai mică adiere de... exigență din partea dascăliilor, din partea ucenicilor acestora nu face decît să li se pună pata, *„Liceenii”*, cu tradiția afe-rentă, apusă de mult și foarte adesea *„ceaușistă”* fiind,

în cel mai bun caz, doar un film *cool* și atît ! Frisoane la fel de pro-funde mai vin și dinspre *„pilele”* care, indiferent de sistem, com-pletează *fauna* celor care, chiar dacă sunt *offline*, nu au niciodată pricină să se sperie de vreo evaluare. În fine, scenarii ar mai fi, precum cel cu șefa de catedră nemăritată și Don Juanul catindat la... titularizare, sosit la țanc la locul *care trebuie*, sau, cu voia dumneavoastră ultimul pe listă, scenariul în care porți culoarea (politică) la modă, ceea ce se punctează mult mai bine chiar decît varianta în care ai norocul sau ghinionul, după caz, să fii rudă cu directorul adjunct care, conform tradiției ultimilor ani, este mult mai sigur pe post... Doar că cine va trăi să ia leață după pro-pusele evaluări „colegiale” și după voturile ciutanilor chitiți mai mereu pe chiuleală va trebui să se gîndească de două ori înainte să spună *„Da”*. Adică la unison cu propunerile sindicale, altfel foarte prietenoase însă nepotrivite cu eterna criză din telenovela stînjinator de... miorotică a sistemului național de educație.

„CORPUL PROFESORAL TREBUIE SĂ DEVINĂ UN CORP AL ELITELOR”

Au trecut atîtea episoade din „tele-novela” reformei sis-temului educațional din România și în loc să avem foarte multe probleme rezolvate, iată foarte multe probleme de rezolvat ! Cît credeți că se mai poate merge așa ?

- Este momentul să se înțeleagă faptul că două lucruri sînt importante în viața unui om: sănătatea și educația. Toate celelalte nu reprezintă altceva decît consecințe ale celor două. Eficientizarea sis-temului de învățămînt, prin investiții corespunzătoare atît în resursa umană, cît și în baza materială, presupune oarece costuri. Dar s-a întrebat cineva care sînt costurile (pe care am început deja să le plătim!), deoarece nu știm, nu vrem sau nu putem să ne valorizăm toți copiii, în funcție de propriile lor posibilități?! Cu siguranță, aceste costuri, pierderile inevitabile pe care tot noi le vom suporta, sînt infinit mai mari și abia au început să se arate, de aceea cred că nu este prea tîrziu să facem ceva pen-tru a lăsa o moștenire solidă!

- Avînd în vedere faptul că deja sunt multe restanțe de rezolvat, ce-i de făcut: schimbăm profesorii sau sis-temul?

- Nu spun că întreg învățămîntul românesc, că toți formatorii, prin activitatea lor, trădează idealurile pedagogu-lui. Dimpotrivă ! Avem foarte mulți profesori minunați, pregătiți și devotați școlii și copilului, însă îngrijorător este faptul că numărul acestora a început să scadă într-un ritm destul de alert. Asta, din simplul motiv că nu avem în sistemul de educație suficienți profesori, pedagogi adevărați, respectați, protejați și încurajați să se dedice numai interesului copi-ilor. Dacă nu se intervine, prin măsuri imediate și energice, sistemul educațional se poate sufoca de atîtea intenții și

strategii minunate, dar care nu pot fi puse în practică în mod egal și eficient, de la cel mai cunoscut liceu din București, de pildă, pînă la cea mai mică școală și grădiniță din cel mai îndepărtat colț al țării...

- Mai nuanțat, cum ați „tra-duce” această idee?

- Păreră mea este că noi, formatorii, chiar societatea românească în ansamblul ei, chiar și acum sîntem pregătiți să abordăm educația numai din perspectiva ordinii specifice statului totalitar, bazată pe o educație și instrucție suficientă nevoilor potențailor, dar, în același timp, să nu se îndepărteze de com-portamentele acceptate, cerute

departe cei responsabili de soarta sistemului doar vor mîma reforma, fără a se grăbi cu măsurile salvatoare, cam la ce trebuie să ne așteptăm?

- Este foarte important să ne raportăm mai atent la valoarea oamenilor, ca și criteriu fun-damental în alegerea acestora. De multe ori amatorismul și indiferența adulților creează premise ideale pentru eșecul copiilor! Trebuie știut faptul că acei copii care nu sînt ajutați să învețe și care nu înțeleg ce învață și de ce învață, devin vulnerabili în cadrul grupului. Această vulnerabilitate poate să producă efecte nedorite asupra dezvoltării și evoluției copilului, de aceea el trebuie

Interviu cu prof. Leonid Benone Damian, directorul Centrului de Educație Incluzivă Roman

și mai ales potrivite cu normele societății. Din păcate, aceasta este o țintă mult prea depărtată de cea reală, potrivită acestui context, respectiv aceea de a forma indivizi cu inițiativă, cu reacție, capabili să intre în com-petiția pentru resurse, să facă față unei lumi a muncii, cu ostilitățile și agresivitățile ei.

- Dacă așa stau lucrurile, ce riscuri majore pîndesc în acest context?

- În goana după succes nu prea băgăm de seamă că ace-sa se realizează cu prețul prea multor insuccese! Mulți copii nu se întîlnesc cu succesul școlar deoarece de foarte multe ori nu avem disponibilitatea să-i abordăm așa cum sînt ei, ci așa cum am vrea noi să fie, scăpînd din vedere faptul că fiecare individ trebuie valorizat în funcție de ceea ce poate el să facă. Dacă nu vom ști să con-tabilizăm și să ne asumăm, alături de succese, și eșecurile, pentru a le putea evita, e posibil ca într-o perioadă nu prea lungă de timp să nu mai avem ce contabiliza în dreptul succe-sului...

- Admițînd că și pe mai

poate să ajungă la procente îngrijorătoare, de 30-40 la sută, ceea ce face/va face ca incom-petența și mediocritatea să fie promovate numai pentru că acele creiere mediocre se sprî-jină pe resursele financiare ale părinților sau pe relații de tot felul. Este o modalitate per-versă de a schimba destinele oamenilor, cu efecte devasta-toare asupra comunităților și a societății în general.

- După opinia dumneavoa-s-tră, care ar fi dezideratele demne de urmărit, de înfăptuit în practică?

- Școala românească tre-buie să poată asigura șanse egale și reale de dezvoltare pentru toți copiii, indiferent unde s-ar afla ei. Trebuie să găsească acele soluții și modalități de acțiune care să poată valoriza potențialul tutu-ror acestora, pentru a-i abilita cu acele cunoștințe, priceperi, deprinderi, atît de necesare viitorului adult, pentru a fi com-petitiv. Pentru asta este nevoie de recunoașterea compe-tențelor dobîndite în școală. Acesta este un motiv în plus pentru ca școala să fie susținută efectiv și nu numai declarativ, pentru ca această instituție să-și poată juca cu profesionalism și onestitate și rolul de arbitru în formarea și promovarea valorilor, printr-o evaluare corectă a copiilor și a tinerilor studioși în general.

- Pentru că tot este tîrziu și sunt atîtea lucruri de făcut, cunoașteți o formulă magică pentru o cheie a succesului?

- Cheia succesului rămîne tot omul ! Asupra lui trebuie să se îndrepte toată atenția. Corpul profesoral trebuie să devină un corp al elitelor, profe-sorul trebuie reîncărcat cu autoritatea și respectul cuvenit, absolut necesare în procesul de formare și modelare a copi-ilor. În concluzie, sistemul de învățămînt, școala româneas-că, nu trebuie să (mai) fie „mama tuturor răniților”, în sen-sul că cine nu încape în altă parte poate fi bun pentru a preda copiilor!

ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII

„Mister Pi” a cucerit Romanul!

În ultimii patru ani, data de 14 martie a constituit prilej de sărbătoare pentru Grupul Școlar „Vasile Sav”, singura „Școală Pi” din Roman. Cu începere din 2009, grație pro-movării făcute în municipiu în mod deosebit de către reprezentanta acestei instituții, prof. Adriana Petrovici, liceu-lui din Bulevardul Republicii li s-au alăturat Colegiul Național „Roman Vodă” (CNRV) precum și Colegiul Tehnic „Petru Poni”. Astfel, toate cele trei „școli Pi” au organizat separat, în premieră, cea de a VII-a ediție a tradițio-nalului con-curs național de

matematică aplicată pe calculator recunoscut în lumea întreagă sub numele de „Mister Pi”. „Este primul an cînd elevii romanvo-diști au ocazia să ia parte la acest concurs organizat chiar de către școala unde învață. Prezența la

această ediție a fost remarcabilă atît în rîndul reprezentanților claselor de gimnaziu, cît și în rîndul liceenilor. Cu acest prilej, împreună cu colegii de la catedrele de Matematică și Informatică implicați în organizarea acestui eveniment, am hotărît ca începînd din noul an școlar să organizăm chiar un Cerc Pi în școală. Astfel, vom veni în întîmpinarea elevilor care vor dori să-l cunoască pe Mister Pi în vederea rezolvării unor probleme pe care le-am sesizat la ediția din acest an”, a declarat Vasile Munteanu, profesor de Informatică la CNRV și „Director de Școală Pi” în cadrul proiectului ce se derulează la nivelul acestei instituții.

Concursul național de matematică pe calculator „Mister Pi”, susținut de MECT, cu sprijinul Asociației Române de Resurse Educationale (ARRE), este o modalitate prin care matematica poate fi adusă mai aproape de mintea și sufletul elevilor, de pre-ocupările lor extrașcolare, ziua de 14 martie fiind recunoscută drept „Ziua Mondială a numărului Pi” (3,14...). Întrecerea se desfășoară pe mai multe secțiuni, iar cele mai bune lucrări desemnate la nivelul fiecărei școli participă la întrecerea reprezentanților școlilor Pi din toată țara, cîștigătorii fiind re-compensați de către ARRE cu premii în obiecte. La ediția a V-a a concursului reprezentanții Grupul Școlar „Vasile Sav” au obținut un premiu în valoare de 2.000 de lei, constînd în lucrări enciclopedice de mare valoare, elevii acestei școli numărîndu-se de-acum, an de an, printre protagoniștii fazei naționale a concursului.

Pagină realizată de A. OPRIS

ȘCOALA NEMȚEANĂ, LA ZI

Programe europene

In luna octombrie 2008, ca urmare a Apelului European prezent pe site-ul Agenției Naționale pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale, unitățile școlare din întreaga țară au avut posibilitatea să se înscrie în concurs cu unul sau mai multe proiecte din domeniul predării și învățării limbilor străine. În urma evaluării proiectelor au fost desemnate nouă unități școlare câștigătoare ale Premiului European Language Label 2008. Liceul cu Program Sportiv Roman s-a clasat pe locul al doilea la nivel național cu proiectul "Utilizarea noilor tehnologii informaționale pentru o mai bună cunoaștere a culturii, tradițiilor și relațiilor interumane între țările europene", cu finanțare primită de la Comisia Europeană prin Programul Comenius și Lifelong Learning Program. Tema proiectului include promovarea dialogului și implică o educație interculturală în

rîndul profesorilor, elevilor, școlilor partenere și al Comunităților Locale. Produsul final al acestui proiect este platforma educațională WWW.COMENIUS-LPS.RO, realizată de elevii Liceului cu Program Sportiv, care dă posibilitatea tuturor elevilor, cadrelor didactice și celor interesați să evalueze și în afara orelor de curs sau chiar de la domiciliu, materialele postate pe site atât în limba română cît și în limba engleză, greacă și turcă.

Certificatul European Label pentru proiecte din domeniul predării și învățării limbilor străine este o inițiativă a Comisiei Europene care se acordă anual și își propune să evidențieze și să recompenseze cele mai inovatoare și creative proiecte din acest domeniu. Certificatul este semnat de Comisarul European pentru Educație, Formare, Cultură și Multilingvism și de Ministerul Educației Cercetării și Inovării.

Cultură și civilizație în România

La începutul lunii martie s-a desfășurat concursul interdisciplinar "Cultură și civilizație în România", etapa județeană, la Liceul de Artă "Victor Brauner" Piatra Neamț. Au fost prezenți la concurs elevi de la Colegiul Național "Calistrat Hogas", Colegiul Național "Ștefan cel Mare" Tg. Neamț, Grup școlar Bicaz, Liceul Teologic "Cuvioasa Parascheva". Lucrările prezentate au abordat teme de cultură și civilizație din zona Neamțului și au fost prezentate în mod creativ de elevi.

Locul I a fost obținut de elevii Grupului Școlar Bicaz, cu lucrarea "Plutăritul", prezentată de echipa formată din elevii Zafon Anca, Fluierașu Octavian și Fluierașu Nicușor sub îndrumarea profesorului Mihai Apopei. Locul al II - lea a fost obținut de echipajul Liceului Teologic "Cuvioasa Parascheva" Agapia. Elevele Timofte Geanina, Nechifor Oana Manuela și Pleșca Ana, cu lucrarea "Salonul literar de la Agapia", au încintat juriul cu o prezentă parcă desprinsă din saloanele literare de altădată.

Locul al III - lea a fost obținut de echipajul format din elevele Grama Alexandra, Poloșan Nicoleta și Pantea Alina, cu lucrarea "Sezătoarea", coordonate de prof. Xenia Sirbu, iar pe locul al IV lea, cu punctaj egal, s-au clasat Colegiul Național "Calistrat Hogas" cu echipajul: Cosma Alice, Petronela, Ciobanu Otilia, Coroamă Codrin, sub îndrumarea d-nei prof. Bogos Elena, lucrarea avînd ca temă "Almaș -sat al tradiției românești" și Colegiul Național "Ștefan cel Mare" Tg Neamț cu o lucrare foarte interesantă despre localitatea Războieni -"Războieni-arc peste timp". Echipajul a fost format din elevii Alexandru Oana, Afloari Mihai și Ilie Maria Mădălina, sub îndrumarea d-nei prof. dr. Adina Cucuș.

"Mărgăritărele pentru suflet"

Liceul Teoretic "Vasile Alecsandri" Săbăoani va organiza, pe 27 aprilie, Concursul Național "Mărgăritărele pentru suflet". Concursul se adresează școlarilor mici, elevilor de gimnaziu și liceu din întreaga țară și are ca temă primăvara și florile primăverii în viziunea artistică a elevilor. Pentru elevii din clasele primare concursul se va axa pe desene, picturi dar și poezii. Cei de gimnaziu vor trebui să realizeze compuneri pe temele impuse de organizatori, în timp ce liceenii vor trebui să scrie eseuri. Organizatorii au precizat că obiectivele manifestării sînt "valorificarea potențialului creator al elevilor, cu privire la capacitatea

acestora de a crea, a concepe și a realiza poezii, compuneri, eseuri, picturi, desene. De asemenea, se dorește cultivarea dragostei și admirației, dezvoltarea gustului pentru frumosul de natură. Nu în ultimul rînd, se urmărește implicarea activă, consecventă, în acțiuni de îmbogățire a cunoștințelor despre creatorul pastelului în

literatura română.

Toți participanții trebuie să știe că toate compozițiile plastice vor fi realizate pe suport A4, cu materiale la alegerea și în tehnica dorită, respectînd tema concursului. Lucrările care nu se încadrează în tema dată vor fi descalificate. Compozițiile realizate de elevi vor fi trimise poștal, într-un plic format 16/22, pe adresa Liceului Teoretic "Vasile Alecsandri" din Săbăoani. Termenul limită de trimitere a lucrărilor este 12 aprilie.

Elevi maturi

50 de nemțeni, de diferite vîrste, s-au înscris într-un program care urmărește școlarizarea celor care nu au reușit să termine nici măcar școala generală. Școala nr. 5 din Piatra Neamț a început procedura de intervieware a celor care s-au înscris, încă din luna ianuarie, pentru completarea studiilor la cele două clase din cadrul programului "A doua șansă". Este vorba de o clasă pentru cei care doresc să termine învățămîntul primar și una pentru cel gimnazial.

Proiectul în cauză este o componentă a programului PHARE "Acces la educație pentru grupuri dezavantajate", este implementat de Ministerul Educației, cu sprijin financiar de la Uniunea Europeană, și se adresează persoanelor de orice vîrstă care, din diferite motive, nu au finalizat cursurile învățămîntului primar, clasele I-IV, respectiv secundar inferior, clasele V-X.

Foarte interesant la acest program este flexibilitatea lui ca durată, adaptabilitatea la nevoile de formare ale cursantului. Mai ales că sînt recunoscute și competențele dobîndite de "elevii maturi" în afara școlii, fiind luată în considerare orice experiență educativă.

Marius GHEGHICI

CALII ȘI JOCHEII

Evrika! S-a găsit soluția! Nici vorbă de măriri salariale, căci nu s-ar mai putea suplimenta de trei și patru ori cheltuielile aleșilor și nici cele pentru recompensarea camarilei, a yesmenilor și a răspîndacilor electorali. Nu mai demisionează șefa, sindicatele au luat un pumn zdravăn în gură, criza paralizază inițiativa, iar dascălimea ofuscată se freacă la ochi, nevenindu-i să creadă că este posibilă atîta impertinență: în locul frumoaselor promisiuni, suntem amenințați cu un nou sistem de evaluare, pe baza căruia, cine face performanță are, cine nu, nu are!

Frumoasă inițiativă, numai că ea scoate la suprafață unul din năravurile regimurilor iliesconstantinescbănesciene: dublul standard. Se numește astfel practica de a pretinde cătelului ceea ce nu preținzi dulăului, sau de-a fi pentru unii mămă, iar pentru alții, ciumă. Cînd se umflă salariile magistraților, deputaților, agamanilor, barosanilor din fepeseuri, agenții, sepe-seuri, sereuri și alte sereleuri de partid și de stat degeaba pe bani publici, - furați de la gura prostimii -, cine pune crosa la patină? Nici vorbă de criză, de inflație, destabilizarea economiei, ba chiar dimpotrivă: să le mărîm salariile - și așa, fabuloase - pentru ca nu cumva, mițiteii de ei, stresați cum sunt de privilegiu și inamovibilități, să nu cadă pradă valizelor cu „mălai”, cadourilor de merțan sau viloaice, unor conturi insulare, sau cine știe căror tentații, cu care-i ademenește vicleana lume interlopă. Maică, care m-ai făcut! Pe ce fel de lume trăim, oameni buni? În loc să-l pedepsim pe hoț, îl rugăm frumos să-și facă datoria, să-și respecte jurămîntul și să mai primească și o recompensă!

Doar nu o să-i zgîndărim, tocmai acum, cînd s-au copt dosarele marilor jafuri, să ne urcăm în cap Justiția, mai bine aplicăm algoritmul: o mîină spală pe alta, amîndouă spală obrazul...

Dublul standard funcționează perfect la cadre didactice și personalul din învățămînt.

Sunt cuminți, supuși, modești, cam naivi de felul lor, creduli, dacă ne luăm după cîte înghit, ușor de dus cu zăhărelul, cu o sută de parai pentru cărți, cu un salariu sau o gradație de merit. După 40 de ani în slujbă, prăfuiți, cu două perechi de ochelari, unul peste celălalt, are fix 1960 lei lunar, bază de calcul pentru o pensie de 950 lei ron. Ar vrea să mai trăiască cîțiva ani, fără frica necompensatelor și a gigacaloriei, dar se duce de ripă economia lui Isărescu, din cauza cererilor sale. Așa că trebuie să le tragem o evaluare, de să le piară cheful, să vadă că se poate și mai rău.

Acolo, sus, nu se știe că evaluarea în domeniu dispune deja de un sistem, de o structură teritorială și națională formată din Agenții de Evaluare, - cu personal, regulamente etc. - precum și de cel al perfecționării curente, graduale și continue, de care s-au ocupat, - cu cheltuiala corespunzătoare, - guguștiucii Reformei.

Pentru că v-ați dumirit cine și ce melodie cîntă, să mai punem gaz pe foc amintind cum că educația nu se schimbă la fel de rapid precum ministrii ei. Ba mai mult, aici este ca la hipodrom, unde jocheul nu cîștigă cursa decît dacă vrea calul. Rezultă, logic recomandarea: pentru educatori de top, vă rugăm să produceți numai elevi de top!

- Nu te pune, domnule, cu guvernânții aceștia, că, cine știe ce le-o mai trece prin cap!

- Aferim, îmi iau vorba înapoi ...

Prof. dr. D. D. URSACHE

ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII

Motto:
Pe Hansel l-ați omorît,
Dar cu Gretel
ce-ați avut?
(cîntec popular albanez)

Bineînțeles că acest motto n-are nici o legătură cu titlul spectacolului, așa cum nu are nici o legătură titlul spectacolului cu această versiune scenică a poveștii fraților Grimm. Am zis și m-am mintuit. Pentru pricinosi o să adaug că "aventurile" celor doi clovni (ȘTETOT-Loredana Grigoriu; HABARNAM-Lucréția Mandric) se limitează la a răsfoi o carte de povești și a comenta cele petrecute pe scenă; mi-a scăpat o intervenție activă a lor în deturnarea poveștii, iar debutul spectacolului în care ni se povestește cam cum se desfășoară (și s-a desfășurat) "Călătoria fantastică" e mai

degrabă menit să adoarmă prun-
cușorii, decît să incite asupra
viitoarei povești. Dar tot ce am
scris pînă aici sînt mofuri de fată
bătrînă.

Salvarea spectacolului e
spectacolul înșuși, reacția copiilor
însăși va dicta ce trebuie amputat,
scurtat, modificat. O ultimă
nedumerire: dacă decorul și cos-
tumele nu au o identitate precisă,
fixînd prin efecte de lumină mai
degrabă un spațiu de joc al bas-
mului decît unul determinat
geografic, dacă muzica bate în
slagăr recognoscibil, de ce s-a mai
modificat numele poveștii? Nu
sîntem în curtea mătușii Mărioara
de la Humulești, nu ne fugărim pe
Călușari, nici nu ne legănăm cu
Fetele de la Căpîlna. Ce aveți,
fetele moșului, cu Hansel și
Gretel?

De fapt acest spectacol mi-a
plăcut foarte mult. Are haz, e
dinamic și incitant, mergînd pe
linia bună a spectacolelor TT-ului,
de la "Afară-i vopsit gardu..." la
cele două bijuterii semnate de
Alexandru Dabija după "Cartea cu

jucării" de Tudor Arghezi.

Bucură prichindeii într-un grad
maxim și-i îmbolnăvește de
teatru, asigurînd schimbul de

vizionare) impresia că actorii se
simt bine și le place ceea ce fac-
cel puțin în cazul Adinei Suciu
(VRĂJITOAREA) și al lui Victor

Premieră la TT

CĂLĂTORIE FANTASTICĂ

*Aventurile celor doi clovni în
lumea poveștilor. Episodul
4: Ionuț și Mărioara*

mîine al spectatorilor.

Plină de lumină și culoare,
reprezentăția semnată de Gina
Gulai aduce pe scenă un scenariu
articulat și coerent (nu e vorba de
o dramatizare pur și simplu!) și o
distribuție minată de o bună poftă
de joc (condiție esențială în
înfăptuirea unui spectacol de
asemenea factură). Am avut (la

Giurescu (ȘTRUMFULICA...)-
inventivi, mobili, expresivi,
acordîndu-și (încă) binisor fantezia
și creativitatea cu tonul general al
spectacolului. Andreea Gavrilu
(MĂRIOARA) și Horia Suru
(IONUȚ), două nume proaspete în
trupa TT, trebuie reținute și aplau-
date. Absolvenți ai școlii de teatru
de la Cluj, ambii stăpînesc bine și

articulat limba română, au farmec,
nuanță și aplomb, sînt extrem de
tineri și lucrul ăsta nu le dăunează.
Au ritm, se mișcă bine și dansează
excelent. De altfel, tot ei sem-
nează și coregrafia, dovedind
clasă și umor.

Dan Grigoraș (TATĂL)
frecventează scena cînd e nevoie,
e blînd și palid, după cum o cere
rolul: Gina Gulai ca MAMĂ VI-
TREGĂ, elegantă, cochetă,

grațioasă nu prea a reușit să-mi
trezească repulsia unei măștere.
Poate cu copiii o să aibă mai mult
noroc. Directorul teatrului, dl. Liviu
Timus, îmi spunea că intenționează să "plimbe" acest
spectacol și în județ sau mai
departe. Are dreptate. E o bucurie
care trebuie împărtășită cu cît mai
mulți copilași.

Mircea ZAHARIA

MATEMATICA ȘI CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ

Interviu cu concitadinul nostru, profesorul universitar, doctor în științe matematice, Vasile Postolică

Red.: Domnule profesor, vă rog să precizați cele mai importante momente traversate de matematică până astăzi.

V.P.: Nu există o definiție a matematicii, nici a artei. Traseul parcurs de matematică în diferite civilizații a luat startul de la prima accepțiune istorică de "Muzică a rațiunii", a continuat cu recunoașterile ulterioare, mondiale ca "Regină a tuturor științelor" respectiv "Fundamentul științei și tehnologiei moderne", cu ultima apreciere științifică, internațională, unanimă de "Limba universală a științelor actuale", în cel mai cuprinzător sens. Referitor la matematica școlară, domnul academician Solomon Marcus concluziona, cu tristețe, în secvența intitulată "Singurătatea matematicii școlare" din discursul de recepție la Academia Română, 27 martie, 2008: "Matematica școlară trăiește de un secol și jumătate într-o nemerită singurătate. Dincolo de unele ameliorări locale și temporare, la vârsta de 11, 12, 13 ani se produce ruptura de pe urma căreia cei mai mulți elevi resping matematica și o consideră un fel de pedeapsă". Iată un eșec educațional consemnat și în secțiunea "La ora pașilor peste granițe" din discursul precedent, unde se menționează că "Matematica este aruncată în derizoriu de modul în care se face educația ei și de percepția ei publică".

Red.: Care sunt motivele?

V.P.: Deciziile nu sunt totdeauna luate de persoane competente sau măcar prin consultarea valorilor pe care România le mai are și în acest domeniu. Urmează "o execuție" în teritoriu, justificată mereu prin aserțiunea falsă "Așa ne cere Comunitatea Europeană". În orice țară civilizată, cu cât ești mai umil și lipsit de verticalitate, cu atât ești mai desconsiderat. Urmind asemenea "rețete", fără discernământul cel puțin informa-

țional adecvat, și învățământul cu conținut matematic a devenit alcătuit din suficiente "segmente și experimente" produse prin imitarea și asamblarea unor elemente recomandate cu permisiune oficială sau nu ca aparținând sistemelor de învățământ din alte țări, ignorând parțial sau în totalitate creativitatea, originalitatea și tradițiile educaționale proprii, românești. Parteneriatul educațional general a fost pierdut înții datorită "competenței" profesionale a evaluatorilor de moment. Astfel, și în inspecțiile efectuate pentru acordarea gradului didactic I, am constatat că dascălilor li se cer multiple suite inutile de "documente", în detrimentul unor solide documentări metodico-științifice necesare pregătirii efective a lecțiilor. Inter și transdisciplinaritatea caracteristice și atât de necesare cunoașterii umane sunt profund afectate, iar efectele pot fi vizionate oricând în lecțiile curente, reprezentativă fiind "debusolarea cognitivă și utilitară" a tinerilor elevi sau studenți.

Red.: Referitor la cercetarea științifică?

V.P.: Faptul că adevărata matematică nu este reductibilă ci, dimpotrivă, foarte departe de actualitatea reprezentată și prin planurile de învățământ, programele școlare în vigoare, diversele manuale și publicații impuse, criteriile de evaluare - argumente ce susțin afirmațiile anterioare - este cel mai bine dovedit de cercetarea științifică fundamentală respectiv aplicativă, care-și urmează evoluția prin veritabile contribuții științifice, probând efemeritatea izolării matematicii în contextul uriașei universalități permanente, cu un spectru cultural pe măsură.

Red.: Vă mulțumesc.

A consemnat Mircea ZAHARIA

Din Timișoara, CU DRAG ȘI BUCURIE

Ca un împătimit, îndrăgostit al locurilor în care m-am născut, am crescut și m-am format în sinul familiei, al profesorilor și al învățătorilor nemțeni, am urmărit cu mare plăcere și interes, număr de număr, revista Apostolul, prin bunăvoința bunilor mei prieteni de la Asociația Învățătorilor din Neamț.

M-am bucurat de realizările cadrelor didactice și ale întregii intelectualități nemțene, relevante

cu mare competență și dragoste în această revistă, serie nouă, ajunsă astăzi la zece ani de la apariția ei.

Apreciez că revista Apostolul, în care este oglindită activitatea intelectualității nemțene, este de calitate, de ținută intelectuală, cu articole de mare diversitate, interesante și totodată uneori cu inspirație și într-un stil curat și atractiv.

Revista este frumos ilustrată cu diverse imagini ale minunatelor meleaguri nemțene, schituri, mănăstiri dar și ilustrații reușite ale expozițiilor de pictură ale unor recunoscuți pic-

tori nemțeni.

Astăzi, când revista sărbătorește zece ani de la reparația ei în serie nouă, din Timișoara, de unde eu îmi desfășor activitatea și vă urmăresc cu drag și bucurie, vă rog să primiți cele mai frumoase gânduri și sentimente din partea mea, să felicit Consiliul de Administrație și Consiliul de Redacție al revistei, să vă urez ani mulți, vouă și revistei și realizări depline!

Prof. dr. Nicolae FRĂSINEL

Univ. de Medicină,
Univ. de Vest Timișoara

UN GÎND BUN, LA CEAS ANIVERSAR!

**Motto:
Unirea face putere**

Odată cu reînființarea Asociației Învățătorilor din județul Neamț, în anul 1990, care cuprinde în prezent cadre didactice de la educatoarele la profesori universitari, gândurile noastre au zburat și la reeditarea revistei APOSTOLUL.

Cu multă însuflețire, cu muncă și cu unire, un grup de inițiativă format din: Florin Florescu - lider sindical; Alina Pamfil - inspector școlar; Dumitrița Vasilcă - director CCD;

Gheorghe Amaicei - președintele Asociației Învățătorilor, au format un Consiliu de Administrație pentru reparația revistei Apostolul.

Din acest grup de inițiativă au făcut parte și bunii noștri colegi, Mircea Zaharia, secretar general de redacție la ziarul CEAHLĂUL și profesorul Ștefan Corneanu, lider sindical care au pus bazele Consiliului de Redacție al seriei noi a revistei "Apostolul".

În numele colegilor din Asociația Învățătorilor și al meu personal mulțumesc tuturor celor care au venit alături de noi, celor care au publicat (în APOSTOLUL), pentru ca revista să ajungă la apariția celor 114 numere și la vârsta de 10 ani.

Nu trebuie să uităm și membrii fondatori ai seriei vechi ai revistei: Vasile Găbureanu, Vasile Scripcaru, Mihai Stamate, I. Rafailă și Mihai Avadanei, care în noiembrie 1934 scoteau primul număr.

Deci, putem spune că astăzi avem o dublă aniversare: sărbătorim 75 de ani de la apariția primului număr din seria veche a revistei APOSTOLUL (luna noiembrie 1934) și 10 ani de la apariția primului număr, seria nouă (martie 1999).

Închei citind o recomandare adresată, în mai 1909, cadrelor didactice de către D. Toni, fost președinte al Asociației Generale a Învățătorilor din România, în revistă Asociația Învățătoarelor și

Învățătorilor din România:

"Învățătorii și profesorii să se ferească a se înscrie în cluburi politice (partide politice)."

"Pe calea aceasta necinstită, cițiva numai, și nu dintre cei mai de valoare, își vor ciștiga o situație mai bună: iar dacă e ca întreg corpul învățătoresc să-și îmbunătățească soarta, atunci să se solidarizeze, să caute a forma un singur corp, cu un singur suflet și atunci vor cuceri, rînd pe rînd, toate drepturile ce li se cuvin pentru munca lor de ridicare a țării."

Urez revistei APOSTOLUL să aibă aceleași rezultate frumoase și în viitor pe care le are și în prezent!

**Președinte A.J.N.
Prof. Gh. AMAICEI**

AȘA A FOST ACUM 10 ANI

(urmare din pag. 1)

Am putea spune multe în această revistă, pentru dascăli și pentru toți cei ce vor să citească. Am putea spune despre școală, și bune și rele, despre dascăli, despre viața și preocupările lor (să facem cunoscut și altora munca noastră, succesele noastre, rezultatele la catedră și dincolo de catedră), despre cărțile care apar sau pe care le citim, despre expoziții, filme și spectacole, despre dascălii noștri de altă dată, adică să împărțim între semenii noștri sămînța luminii și iubirii așa cum au făcut-o Apostolii.

Acum e clar pentru toți: revista se va numi APOSTOLUL. Și așa a apărut în martie 1999 seria nouă a revistei, editată de SLLIC Neamț în colaborare cu Inspectoratul Școlar, CCD și Asociația Învățătorilor cu un Consiliu de Administrație format din Florin Florescu,

Alina Pamfil, Dumitrița Vasilcă, Gheorghe Amaicei iar Colegiul de redacție: Mircea Zaharia- redactor șef, Ștefan Corneanu- red. șef adjunct, Valerian Percă (Subredacția Roman).

Două articole sub semnul redacției încearcă să explice: De ce APOSTOLUL? și să fixeze problematica și direcțiile revistei.

În primul număr au semnat toți cei care s-au zbatut și au muncit pentru apariția ei (Dumitrița Vasilcă, Vasile Postolică, Florin Florescu, Adrian Alui Gheorghe, C. Alupului- Rus, Traian Cicoare, Ed. Covali, Violeta Dinu, Ștefan Corneanu, Alina Pamfil, Ovidiu Măntăluță, Ghe. Amaicei, Steluța Călin, Constantin Bostan, ochelarișt- Nicolae Sava). Acesta a fost primul număr, începutul, un început bun, sub semne bune, căci număr de număr, colaboratorii noștri au crescut, au ciștigat experiență în ale scrisului, lângă noi au venit mulți alții din toate zonele județului, încît după zece ani, revista a adunat 114 numere și peste 150 de colaboratori, de toate vîrstele și de toate spe-

cialitățile, din județ și din alte județe. Revista a căpătat prestanță, o bună parte dintre colegii noștri o citească și se interesează de ea, difuzarea ei în momentul de față se face gratuit, prin poștă, pentru toate unitățile școlare. Colaboratorii noștri ciștigă puncte în sistemul de evaluare a activității.

Și totuși, toate aceste zbateri și eresuri, ar fi rămas doar vise dacă nu s-ar fi așternut, cu litere mai mari sau mai mici pe coli de hîrtie, ordonate și încadrate în pagini sub mîngierea tastelor, cu hîrnicie și profesionalism. Iată de ce se cuvine să aducem acestora, oamenilor, care din punct de vedere tehnic, ne-au ajutat luna de lună să tipărim revista, mulțumiri și recunoștință: dlui Dorian Radu, d-lor Tatiana Tureschi, Mihaela Drăgoi.

Vorbe bune și mulțumiri tuturor colegilor noștri care, prin Consiliul Județean și Biroul Operativ au înțeles și sprijinit organizatoric și financiar editarea revistei, difuzarea revistei și îmbunătățirea ei.

ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII

Stagiunea artistică a Facultății de Muzică Piatra Neamț

RECITAL EXTRAORDINAR

Joi, 26 februarie, a avut loc în Rotonda Bibliotecii județene "G.T. Kirileanu" Piatra Neamț un recital extraordinar, susținut de Aurel Marc - oboi și Octavia Marc - pian. În program s-au aflat cuprinse piese de J.W. Kalliwoda - Morceau de salon opus 288 pentru oboi și pian, L. VAN BEETHOVEN - Sonata Andante con variazioni op. 26 Andante con variazioni. Scherzo - Allegro molto, Marcia funebre sulla morte d'un Eroe Allegro, JOHANN SEBASTIAN BACH - Partita în la minor pentru oboi solo BWV1013, Sarabanda, Bourée Anglaise, FRANZ LISZT - Studiu transcendent - Chasse neige, AMILCARE PONCHIELLI - Capriccio pentru oboi și pian.

Pianista OCTAVIA MARC s-a născut pe 3 iulie 1987 la Cluj-Napoca și este studentă în anul III la Academia de Muzică "Gh.Dima" din Cluj-Napoca, clasa de pian a conf. univ. dr.

Daniel Goiti. Pianista a susținut numeroase recitaluri și concerte atât în țară, cât și în străinătate. În calitate de solistă a colaborat cu dirijorii: Petre Sbircea, Kang Chang Woo (Coreea), James Grossmith (Scotia), Ciprian Para, Gheorghe Victor Dumanescu, Emil Aluas, în compania unor orchestre precum Orchestra de Cameră a Operei Romane Cluj, Orchestra Liceului de Muzică "S.Toduta" Cluj, Orchestra Filarmonicii de Stat Transilvania din Cluj, Orchestra de Cameră a Festivalului de la Edinburgh, Orchestra studenților anii III-IV a Academiei "G.Dima" din Cluj. A participat la cursuri de măiestrie susținute de pianiști precum Vincenzo Balzani (Italia), Peter Florian(Germania), Ian Jones (Scotia), Ninuca Oșanu-Pop (Cluj-Napoca), Theodor Paraschivescu (Paris), Andrei Deleanu (Constanța), renumitul Cvartet Voces (Iasi), Dieter Weitz (Germania), Mariusz Adamczak (Polonia), Anke Schittenhelm (Austria).

AUREL MARC, președintele Academiei de muzică "Gheorghe Dima" din Cluj Napoca s-a născut la 17 martie 1947 în satul Rusești, comuna Mărisel, județul Cluj, este absolvent al Conservatorului de Muzică "Gheorghe Dima" Cluj-Napoca și doctor în Muzică, din anul 2005, cu distincția Summa cum Laude. Este laureat al

Festivalului "Primăvara studentescă clujeană" edițiile 1969 și 1970, laureat al Festivalului Național de Interpretare Muzicală a Institutelor de Artă, ediția 1971 - Timișoara, în 1983 a obținut Premiul A.T.M., pentru realizarea integralei discografice a "Concertelor Regale" de Fr. Couperin (cu "Collegium Musicum Academicum"). Aurel Marc a obținut distincții prestigioase la concursurile internaționale de interpretare muzicală de la Praga (1974), Markneukirchen (1974 și 1976), Premiul special al juriului pentru cea mai bună interpretare la Concursul de la Markneukirchen (1974). În anul 1989 este distins cu titlul de "Lector emerit" de către Ministerul Învățământului, în 2004 este distins cu Ordinul "Meritul pentru Învățământ" în grad de Ofițer, acordat prin decret prezidențial, este Cetățean de onoare al comunei Mărisel, iar în 2009 - "Senior al Cetății" - Cluj-Napoca. Ca șef de promoție, în baza repartiției ministeriale nr. 16683, din 1971 este fără întrerupere cadru didactic al Conservatorului (Academiei) de Muzică "Gheorghe Dima" Cluj-Napoca, urmînd gradele universitare de asistent stagiar, iar prin concurs cele de asistent titular, lector (1981), iar din 1990 cel de profesor. A ținut cursuri de măiestrie la Bayreuth (1976), Pommersfelden (Germania - 1979), Brașov

APOSTOLUL

LITERAR ȘI ARTISTIC

Anul 7
nr. 25

martie
2009

PRIMUL DECENIU AL „APOSTOLULUI”

Când am aflat de existența „Apostolului” eram elev la Petru Rareș, iar pe atunci mai credeam că bibliotecile sunt ferestre prin care poți vedea Binele și Adevărul umblând prin grădinile Paradisului. L-am găsit în „Fondul Kirileanu”, nemaivăzută aglomerare de cărți, ziare, reviste, stivuite pînă la tavan, în două cămăruțe, dintr-un imobil situat pe strada „Ștefan cel Mare”.

Cerberul acestei comori era un personaj interesant, trecut de a doua tinerețe, domnul Iorga. M-a privit cu suspiciunea-i obișnuită, dar a cedat la aflarea recomandării profesorului de literatură, și nu a mai întreat nimic, cufundîndu-se în lectura unor terfeloage.

Am găsit colecția revistei sprijinită de un perete și vara aceea a trecut printre vrafurile cu iz de mușce, din care înviau oameni și fapte, pe nedrept trecute sub pecetea tăcerii. Comuniștii aruncaseră anatema peste tradițiile culturale „burgheze”, iar intelectualii de felul lui Leon Mrejeru, fondator al „Apostolului”, mai apoi primar de Piatra și prefect de Neamț, erau etichetați ca naționaliști, antisemiți și legionari.

În anul următor, profesorul de literatură, conducător al Cenuclului Literar, și-a luat răspunderea publicării, în revista liceului, „Flori de munte”, a unui articol pe care l-am numit „Apostolul”.

Seria nouă a revistei cadrelor didactice din Județul Neamț s-a născut prin efortul unor entuziaști care i-au înțeles oportunitatea, dar și cu sprijinul financiar al Sindicatului. Colaboratorii sunt, în genere, cadre didactice cu experiență și înțelepciunea, sau cu talentele lor literar - artistice, oglindite în „Suplimentul”, cu apariție trimestrială.

Revista a împlinit zece ani de apariție neîntreruptă. Are un tiraj de masă, fiind cunoscută și în afara județului. Și-a păstrat rectitudinea, a crescut calitativ, are rubrică bogată și atractivă, o prezentă grafică personalizată. Se adresează unei elite intelectuale, fără a fi elitistă, căci este deschisă opiniilor, fără conformisme, fără slugărnicii politice sau de alt fel, fără false ierarhii, curajoasă, cu măsură, privind lucrurile cu seriozitate, pentru că educația este ceva foarte serios.

Putine publicațiile care pot face față economiei de piață și derivei gustului public. În universul noetic, cuvîntul scris a căzut la marginea interesului, timpul tihnei de folos zăbava dată cititului subîndu-se, îngîrădit între divertismente, dar „Apostolul” continuă să trăiască prin cititorii săi, oamenii cărilor, oamenii școlilor. Lor li se cuvine cea dintîi respectuoasă plecăciune.

Prof. Dr. D. D. URSACHE

DOAMNA ÎNVĂȚĂTOARE ARE VOIE ...

- Să zîmbească mereu,
- Să ne ierte tot timpul,
- Să corecteze răbdătoare caietele,
- Să ne predea, într-un mod cît mai jucăuș: matematica, româna, geografia, istoria, cunoașterea mediului, engleza, religia, muzica, educația fizică, arta plastică șcl.

DOAMNA ÎNVĂȚĂTOARE NU ARE VOIE...

- Să fie tristă,
- Să o doară măseaua,
- Să aibă fire de păr alb,
- Să fie obosită,
- Să aibă temperatură,

- Să îmbătrînească,
- Să se enerveze, dacă o scoatem din sărite,
- Să treacă printre bănci fără să vadă că un elev e trist,
- Să stea în concediu medical, chiar dacă trebuie să facă o operație,
- Să aibă probleme în familie,
- Să îi slăbească vederea de la miile de pagini corectate,
- Să îi slăbească auzul după ce ani de-a rîndul a ascultat larma asurzitoare din pauze,
- Să nu știe toate cărțile apărute pe Terra,
- Să nu cunoască descoperirile făcute de om în toate domeniile,
- Să uite cînd este ziua de naștere a fiecărui copil din clasă,
- Să se plîngă că îi lipsește ceva,
- Să nu știe cînd un copil e trist, pentru că s-au despărțit părinții,
- Să vină la școală cu paltonul și cizmulile de anul trecut,
- Să nu știe că mă simt singur pentru că nu am un frățior sau o surioară,
- Să plîngă, decît de fericire (adică de dragul nostru).
- Dar mai ales NU ARE VOIE, DAR CU NICI UN CHIP NU ARE VOIE să moară, pentru că învățătorii trăiesc vesnic, NU-I AȘA?

**Profesor
Monica S. CRISTEA**

O REVISTĂ ETALON

Mă numesc Gabriela Tablan și sunt profesor de limba și literatură română la Grupul Școlar Economic-Administrativ din Piatra-Neamț. Citesc revista Apostolul de aproape un an, devenind între timp și colaborator al acesteia, cu două articole

publicate în numerele din decembrie și ianuarie. Consider că această revistă este de o înaltă ținută profesională, răspunde aspirațiilor mele de aprofundare a cunoștințelor de specialitate și în domeniul cultural-artistic, astfel că aștept cu nerăbdare apariția ei

număr de număr. Am apreciat în mod deosebit articolele adecvate diverselor evenimente, ca de exemplu cele referitoare la omagierea poetului nostru național Mihai Eminescu sau la dispariția prematură a maestrului Grigore Vieru, la sărbătorirea celor 31 de ani de existență a Școlii cu clasele I-VIII nr. 8 (fostă 27) sau împlinirea a 91 de ani de la Marea Unire.

Urmăresc cu deosebit interes și paginile dedicate știrilor din domeniul sindical, recenziile de la rubrica Revista presei literare, precum și suplimentul literar Tinerii condeie nemțene în care își găsesc loc poeziile tinerilor noștri elevi. Încerc plăcută surpriză de a constata faptul că se scrie poezie

de calitate încă de pe băncile școlii generale, că lectura și scrisul sunt activități plăcute elevilor și mai ales că munca lor este îndrumată și apreciată de cadre didactice competente și pasionate.

Dintre colaboratorii revistei Apostolul care mi-au atras atenția se află prof. Dr. D. D. Ursache, atît prin calitatea cit și prin cantitatea articolelor, precum și Dumitru Rusu, ambii remarcîndu-se prin spirit critic și limbaj ironic.

Sugestii pentru revistă nu am, căci este destul de bogată, dovada o constituie faptul că textele sunt culese cu caracter de 9 sau chiar mai puțin (deși se respectă limitele de tehnoredactare, minimum 8 maximum 12), poate chiar rămîn materiale de la un număr la altul.

Îmi doresc la liceul în care activez să reînnoiască abonamentul la revista Apostolul, o să susțin această idee în fața direcției. Personal am utilizat la clasă cu titlul demonstrativ numere din anul 2008, pentru a ilustra noțiunile de revistă literară, recenzie, cronică artistică ș.a. și le-am vorbit la clasă elevilor despre posibilitatea de a-și publica poeziile în suplimentul literar al revistei.

Și cum revista împlinește zece ani de existență, închei cu urări de viață lungă, iar revista să se bucure de aprecieri tot mai bune din partea cit mai multor cititori. La mulți ani!

Rămîn a dvs. fidelă cititoare,
**prof. Gabriela
TABLAN**

Reviste școlare

GENERAȚIA 9 - 14/2009

Ajunsă la numărul 14, revista elevilor de la Școala nr. 2 Piatra Neamț, care a mai fost în atenția noastră în câteva rînduri, are și de data aceasta un sumar foarte bogat. După un „cuvînt pentru citi-

tor” cu un titlu inspirat (Școala ca o catedrală de cuvinte), semnat de Monica Cristea (coordonatorul revistei), și un autograf de la celebrul matematician Solomon Marcus, aflăm care va fi imnul școlii (text - Coman Monica, muzică Marcel Iorga) și cum gîndește Fata Babei (din povestea lui Creangă), dintr-un interviu, desigur imaginar, luat de Cosmina Baluș din clasa a IV-a D. Am mai descoperit câteva nume de viitori poeți în textele semnate de Ana Rotaru, Irina Nuțu, Mugur Iustin Rusu, Bogdana Aioanei, ne-am delectat cu evenimentul numărului unu al toamnei trecute, Balul bobocilor (reporter Irina Nuțu) și am admirat laureații concursului de miss și mister din această școală.

OGLINDA OGLINZILOR - 3/2008

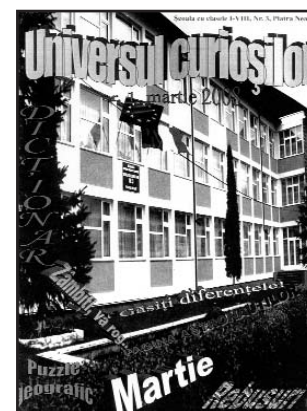
Putini știu că elevii de la Școala de arte și meserii din satul Oglinzi, comuna Răucești, editează de cîțiva ani, sub coordonarea profesorilor Gigel Bîrlița, Maria Bîrgăoanu și Ionela Bîrgăoanu, o frumoasă revistă lunară (chiar dacă ea apare o dată la două sau trei luni, probabil în funcție de volumul de materiale și de... buget). Bucurîndu-se la fiecare număr de cîte un cuvînt introductiv pe potrivă anotimpului în care apare, revista găzduiește creațiile elevilor dar și ale unor cadre didactice. Frumoase versuri și proză citim în acest număr din septembrie - octombrie 2008 sub semnătura elevilor Andreea Obreja, Mihaela Bogos, Casiana Bîzu, Ana Maria Ionică, Bianca Șalaru, Georgeta Cosău, Miruna Sava, Flavian Mihăilă, Elena Iftode, Adnana Istrate, Iustina Cristescu, Georgiana Boboc, Daniel Lăcătușu, Maria Ticu, învățătorii Ioan Ichim și Maria Craiu, profesorul Alexandru Marian. Revista găzduiește în

acest număr un amplu interviu cu poetul Nicolae Sava. O revistă frumoasă care trebuie să-și afle mai mult prezența prin bibliotecile școlare din tot județul. Și n-ar fi lipsit de interes ca toate școlile din județ care editează reviste proprii să facă schimb de exemplare între ele și, de ce nu și de experiență. Mai cu seamă că în multe localități rurale apar reviste școlare demne de interes.

UNIVERSUL CURIOSILOR - 1,2,3/2008

Cele trei numere ale revistei elevilor de la Școala 3 Piatra Neamț, care beneficiază de o tehnoredactare profesionistă, au de toate pentru toți copiii de vîrstă școlară: de la jocuri enigmatice

pentru vîrsta lor și desene inspirate, pînă la adevărate compuneri literare în proză și versuri. Am reținut din cele trei numere ale revistei numele unor elevi cu talent: Matei Rugină, Ruxandra Maria Mindru, Iulian Stahie (un colaborator foarte harnic), Carla Coroamă, Maria Clopoțel, Mihaela Pomeanu, Petronela Doican, Andrada Florentina Gherasim, Cristiana Maria Dedu, Andra Maria Ojică, Ana Maria Mancaș, Ema Rotaru și alții. O revistă frumoasă, foarte ingenios alcătuită și bogată în materiale din cele mai diverse, deosebit de atractivă, care are darul de a crește pe viitorii creatori de literatură sau jurnaliști de mîine. Dar, mai ales, are darul să îmbogățească cunoștințele tinerilor ei cititori de acum. Felicitări alcătuito-rilor ei! (N.S.)

Cenacul "EUROCULTIN", Şcoala nr. 2 Piatra Neamţ

Primăvara

Iarna rece şi geroasă
A zbughit-o de pe coastă
Şi-a lăsat în urma ei
Un câmp alb de ghiocel.
-Ce faci ghiocel gingaş?
A-ntrăbat un copilăş.
-Am stat iarna la stîmtoare
Şi acum mă-ntind la soare,
Ascult păsări care cîntă
Şi urechile-mi încîntă,
Mă-ncălesc şi eu la soare
Poate că voi creşte mare.
-Pentru că eşti frumuşel
Eu te-aş pune-n bucheţel
Să te dăruiesc cu drag
Cînd voi trece-al mamei prag.

Mihai GLIGA
clasa a III-a

Spaţiu şi timp

Spaţiul pluteşte în timp,
Timpul pluteşte în spaţiu...
Numai omul,
Numai el, răstignit între amîndouă...
Sufletele respiră minţi,
Te-absorb prin proprii pori şi...
Le zîmbeşti cu gura lor.
Ai păcatele pe undeva, pe sub unghii,
Unii cred că e mizerie.....nu!
Sunt păcate!
De-aia îmi tai mereu unghiile,
Dar n-am vrut să le pierd,
Aşa că le-am pus pe creier...

Întrebări...

Ai fugi cu mine prin ploaie?
Plîngi, dacă plîng şi eu?
Ai avea răspuns la toate întrebările mele?
Ai accepta, dacă te-aş cere EU în căsătorie?
Ai aştepta oricît pentru mine?
Mi-ai decora părul cu stele şi flori?
Ai picta tavanul cu mîna mea dreaptă?
Mi-ai suporta nebunia de toate zilele?

Ai renunţa la mine pentru tine?
Dar la tine pentru mine?
Mi-ai accepta motanul, chiar dacă îl cheamă Cap Pătrat?
Ai învăţa să cînti la pian pentru mine?
Te-ai picta în galben ca să fii soarele meu?
Dacă da,
Eşti un mincinos!

Bogdana AIOANEI
clasa a VIII-a

GLISANDO

Alunec pe muchii de iatagane ale timpului,
Mă-mplăd de frînturi de cuvinte,
Pe care le asamblez cum vreau eu în puzzle!

Îmi fac din ele cărare spre lacul viselor nemuritoare.
Mă imbarc în luntrea speranţei,
Fără să văd cum apa dezamăgirii pătrunde
Printr-o fisură de suferinţă.
Ce frumos îmi mai înec amarul,
În luna şi în stelele de după valuri.

TU- CREDINŢĂ- TRĂDARE

Secunde duble de trădare
În care simpatia o las... pradă uitării.
Şi te blamez pentru orice îmi trece prind gînd.
Poate că tu...
Chiar acum gîndeşti ceva,
Despre mine...
Te pictez ca pe-un blestem,
Te văd ca pe-un hoţ de gînduri!
Se poate însă că tu
Chiar acum să zîmbeşti cuceritor,
Şi uşa dinspre Rai mai larg ți se deschide.
Fă ce vrei...
Dar...
Nu cumva să uiți de mine!

Oana OJICĂ
clasa a IX-a

CALCULE ŞI PROBA- BILITĂŢI

Bun venit în viaţa grea,
Țara unde
Bani ajung la cei deja bogați,
Iar vidul la cei cu deja prea mult nimic,
Cu curent în... contul curent.
Nimic e doar relativ;
Mereu ai un hamster fericit
Pe planetă.
Bun venit în ziua de mîine,
Țara unde
Doar autoritatea cu fitil
Primeşte felia de piine
Şi unde liniştea
Poate deveni un lux.

MONODIALOG

-Ce faci?
-Sunt pe medicamente,
Sunt prietenul nepotului bunicului tău,
Sunt urmaşul lui Burebista.
Traian mă urăşte,
Sunt un slogan dinamic,
Nu o reclamă ieftină

Şi....nu îmi plac merele. Mă înţelegi?
-Nu....stau prost pe scaun.

Flavian ROŞU
Clasa a VIII-a

POVESTE

A fost odată ca niciodată o noapte
În care eu eram Ileana Cosînzeana.
Priveam cerul şi aşteptam ca Făt-Frumos AL MEU
Să coboare dintre stele.
Cînd în sfîrşit a sosit odată cu Luceafărul,
S-a scufundat în irisul meu inundat de

poveşti nespuse,
În oceanul de secrete al unei simple priviri de fată.
Şi Făt-Frumos s-a înecat.
Citise în pupila neagră cum am scris într-un jurnal
Că povestea noastră va avea un alt final.

DEPENDENTĂ

Nu sunt decît o fumătoare de iubire,
Prinsă în capcana
Unei pinze de păianjen a sute de priviri şi minciuni.
Sunt doar o altă dependentă.
Ai devenit drogul meu de fiecare zi...
Ieri m-ai învăţat cum să mă îmbăt cu tine.
Te fumez, te beau, te prizez şi totuşi...
Te mai şi IUBESC!
Sunt minoră, dar majoră-n sentimente.
Cu toate astea,
Dragostea mea nu e... LEGALĂ.

Irina NUŢU
clasa a VI-a

ŞCOALA CA O CATEDRALĂ DE CUVINTE

(urmăre din pag. 1)

Cuvintele sunt prieteni sau duşmani, sunt tandre sau dure, ele sunt scrisoarea de dragoste care îţi readuce încrederea în tine, ori sentinţa la moarte dată de tribunalul suprem.
Cuvintele sunt liturgiile prin care oamenii se mărturisesc şi se iartă, se smeresc şi se înduhovnicească.
Cuvintele sunt treptele unei scări nevăzute care ne ajută să ajungem pînă la Cel de Sus.
Ca să putem înţelege mai bine puterea lor, să ne amintim de Turnul Babel (poveste atît de semnificativă). Crezîndu-se puternici, oamenii şi-au pus în gînd să ridice un turn atît de înalt, încît să ajungă pînă la Dumnezeu. Văzîndu-le trufia, Cel de Sus nu i-a pedepsit altfel decît încurcîndu-le limbile şi - nemaiputîndu - se înţelege între ei - construcţia a eşuat.

Dragostea mamei pentru copil se manifestă tot prin cuvinte. Chiar înainte de a înţelege, pruncul percepe încărcătura cuvintelor şi se linişteşte dacă i se spun vorbe bune!

Cuvîntul are o încărcătură energetică pe care oamenii au descoperit-o încă din vremurile vechi de aceea toate ritualurile erau însoţite de vorbe, iar descîntecul are semnificaţii aparte.

Să nu uităm că Iisus însuşi vindeca prin cuvinte-vii, adică vorbe încărcate cu credinţă.

Gîndul omului se înveşmîntă în cuvintele care, la rîndul lor, se transformă, la receptor, în gînd, în imagine, în sentiment.

Cuvîntul poate învinge şi timpul, şi spaţiul. Iată de pildă, Epopeea lui Ghilgameş a fost plămuită de un neam care a dispărut de mult (asiro-babilonienii). Civilizaţia lor, cîndva înfloritoare a dispărut, oraşele lor s-au dărîmat, au fost cîmpuri de nisip, n-a mai rămas nimic din puterea şi marea de altădată. Deasupra deşertului de nisip, cumva în aer, ca un miracol, se ridică totuşi CUVÎNTUL. Construcţia făcută din vorbe, doar ea n-a murit!

Toate întîmplările trecutului învie în prezent, cînd le transportă din vremuri de mult apuse cuvîntul. „Catedrala” de cuvinte (opera) e mai rezistentă decît construcţia de piatră!

Şcoala se bazează pe cuvînt, societatea se bazează pe cuvînt, Dumnezeu însuşi se bazează pe cuvînt, căci prin el ne-a transmis învăţăturile şi poruncile Sale.

Ştim să respectăm acest dar făcut anume omului, înţelegem cu adevărat puterea lui?

Cum ar fi viaţa noastră fără de cuvînt?! (**prof. Monica S. CRISTEA**)

ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII

Sanda şi Vlad Stolojan SĂ NU PLECĂM TOŢI ODATĂ

Amintiri din România
anilor '50

În amurgul vieţii, cea care a fost unul dintre catalizatorii exilului românesc de la Paris, cea care i-a povestit avaturile în volume pline de viaţă şi culoare, se întoarce asupra propriului său trecut, asupra timpului ieşit din matcă pe care l-a trăit în România anilor '50, înaintea plecării definitive din ţară. Alături de ea, soţul ei, Vlad Stolojan, aşterne pe hîrtie propriile sale amintiri despre acei ani petrecuţi în închisoare sau în veşnica fugă de hăituita

Securităţii. Asemenea unui diptic, volumul alcătuieşte un tablou convingător al celei mai întunecate perioade a dictaturii comuniste, aşezînd în oglindă viaţa din închisorile regimului şi viaţa din închisoarea largă în care acelaşi regim transformase întreaga ţară. Dincolo însă de amintirea fricii, a mizeriei şi a umilinţelor îndurate,

rămîne mereu vie, dureros de vie, nostalgia după peisajele copilăriei, după un timp al normalităţii care întîrzie să se întoarcă.

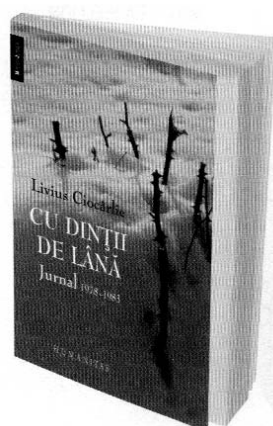
merul. În principiu, rostul lui este mnemotehnic: a nota ce se petrece cu tine şi în jurul tău sau ce îţi trece fugăr prin minte, fie din preocupare de tine, fie pentru a-ţi servi mai

NOU LA HUMANITAS

Livius Ciocîrlie CU DINŢII DE LÎNĂ

Jurnal 1978- 1983
Premiul Naţional pentru Literatură decernat de Uniunea Scriitorilor

„Întrebarea este în ce condiţii poate fi salvat jurnalul, adică poate fi adus în stare de operă durabilă, ceea ce reprezintă aproape o contradicţie în termeni, cîtă vreme jurnalul consemnează efe-

tîrziu. Pentru a afla mai tîrziu ce ai uitat. Jurnalul aparţine unei jurnalistici sui generis, de uz propriu. Devenit carte, se citeşte în acelaşi spirit, şi sinonimia jurnal- ziar nu e întîmplătoare. Se citeşte la fel ca ziarul, cu un interes mai aprins şi totodată mai superficial decît o carte de literatură, fiindcă, la fel ca ziarul, cuprinde numai noutăţi, numai informaţii ce stîrnesc curiozitate, făcîndu-te să afli ceea ce altcum n-ai putea şti”
Livius CIOCÎRLIE

Gabriel Chindea PARADOXUL TRANSCENDENŢEI DE LA ARISTOTEL LA PLOTIN

“(...) Interesată nu doar istoric, ci şi filosofic de gîndirea

Antichităţii greceşti, lucrarea de faţă pleacă de la o nedumerire firească pentru cineva care nu vrea doar să înregistreze, ci şi să înţeleagă, ori chiar să justifice - chiar dacă nu apologetic, ci hermeneutic-filosoficele trecutului. Într-adevăr, cum se face că gînditori importanţi, precum Aristotel sau Plotin, nu au sesizat impasul paradoxal al transcendenţei despre care am vorbit mai sus, ci, dimpotrivă, au căutat să elaboreze doctrine şi teorii întemeiate, într-un fel sau altul, pe ideea transcendenţei? Să fie oare vorba de o eroare fatală şi totuşi banală, de o prejudecată profundă, dar inconştientă, sau pur şi simplu de neglijenţă ori sofistică?”
Gabriel CHINDEA

PREZENT CONTINUU

Pentru mine, părintele "Luceafărului" nu este doar un poet de geniu, ci și un rîu fermecat, curgînd la deal, spre sufletele însetate de cunoaștere și armonie.

Eu am descifrat taina literelor și am pipăit adîncul vorbelor pe versurile sale, încă înainte ca șnurul ghiozdanului să-mi taie umerii plăpînzii. În această "zăbavă", i-am simțit privirea, tristețea și bucuria în modul cel mai fizic cu putință. Numai așa îmi pot explica suprema șansă de a-l fi visat pe Mihai Eminescu.

Mă făceam într-un codru adînc, "cu crengile" pînă "la pămînt". Era o liniște deplină, "fără ploaie, fără vînt". Doar "un freamăt lin trecea din ram în ram", "stîrnind" un miros "adormitor".

Se însera. Eu eram un izvoarăș a cărui apă "suna încetșor"... Deodată, frunzișul se desface, "naltul ierbii" se pleacă sub pasul lin al unui "băiet" "cu ochii mari cît istoria noastră", care se așează gînditor lîngă izvor, își pune "brațul drept sub cap" și, "îngînat de-al valurilor glas", "lasă pleoapele" peste "raiul de basme", luminat de "argintia ceață" vărsată de luna "peste ape".

"Dulceața" unui buciom, sunînd tot mai aproape, unește într-o tainică chemare sufletul omului cu sufletul pădurii.

Vrăjit de-o taină necuprinsă, "teiul vechi" din preajmă se deschide. "Din el iese o tînră crăiasă", "cu ochii mari", "plini de vise" și dor, plutind "în lacrimi", "cu gura abia închisă", cu părul "blond și moale ca mătasa".

Simțindu-mă sleit de uimire, poetul îmi descâlcește undele cu mîinile sale, șoptind: "Nu-ți fie teamă, izvoarășule! Sufletul și mintea îți aduc orice dacă îți dorești destul de mult. Cea mai mare avuție a omului este ceea ce nu știe încă, dar vrea să afle!"

"Călcînd pe virful micului picior", "trupul ei cel alb deplin" se mișcă "încet-încet", "ca-n somn", "venind din cer", spre tînrul troienit de vise. În acea clipă supremă de liniște, mai adîncă decît viața însăși, foșnetul "straiului" "de tort subțire" al "îngerului blond" m-a atins suav și m-am trezit înfiorat.

Întunericul nopții îmi sună necrutător în limpezimile de cristal ale minții. Acum puteam da deplină dreptate lui Marin Sorescu: "Eminescu n-a existat". Au existat "numai o țară frumoasă", "la o margine de mare" și "niște ape ca niște copaci curgători", în care "luna își avea cuiabar rotit", și "niște oameni simpli", și niște "codri adînci", și niște tei. A mai existat și un tînr, care "trecea bătut de gînduri din cartea chirilică în cartea vieții", "tot numărînd plopul luminii, ai dreptății, ai iubirii". Și pentru că toate acestea trebuiau să poarte un nume, un singur nume, li s-a spus Eminescu.

Pentru mine toate verbele care se referă la Mihai Eminescu nu cunosc decît un singur timp, prezentul. De aceea, îndrăznesc să-l consider pe marele poet PREZENTUL CONTINUU al culturii românești.

Matei RUGINĂ,
clasa a V-a

PRIMUL FULG DE NEA

Afară ninge ca-n povești.

Bătrîna iarnă a sosit în țară cu alaiul ei de albine albe. Pămîntul a îmbrăcat o haină nouă. O plapumă albă și fină ca spuma laptelui a amorțit pădurea. Obosiți de lunga

călătorie, fulgii poposesc pe pămînt pentru o odihnă binemeritată. Iarna, prințesa cu inima de gheață, îi așază în troiene pufuase.

Mergînd spre școală am auzit un glas care spunea:

- Te rog, nu mă călca!

Mirată de ce am auzit, m-am

uitat în jos și am văzut un fulg de nea. L-am întrebat:

- Cum poți vorbi?

- Eu sunt un fulg de nea obișnuit. Pe mine m-a trimis Crăiasa Zăpezii să îți spun că te așteaptă la ea.

- Dar cum să ajung la ea?

Dintr-o dată, crengile gătite cu beteală s-au transformat într-un iaz de oglindă, iar fulgul de nea mi-a spus să-l urmez.

Am ajuns într-un castel magic care era înveșmîntat în alb. În fața mea era Crăiasa Zăpezii, înconjurată de mii de fluturi lucitori.

Ea mi-a spus:

- Bine ai venit!

- Mulțumesc, dar de unde mă cunoști?

- Te urmăresc de cînd te-ai născut, cum te jucai, micuță fiind, iarna pe afară.

- De ce m-ai chemat la tine?

- Deoarece mi se pare că ești o fată de treabă și vreau să devii o prințesă la fel ca mine.

- Uimită de ceea ce văd și aud, accept cu mare plăcere.

Surprinzător am auzit un strigăt, care spunea că e timpul să merg la școală. M-am trezit uimită de ce am visat.

Antotimpul alb este cel mai frumos sezon al anului!

Andrada Florentina GHERASIM
clasa a V-a

ÎNVĂȚĂTOAREA MEA

Privesc cu nostalgie albumul cu fotografii. Este o parte din viața mea acolo: colegii mei, împliniri deosebite și doamna învățătoare. Mai e foarte puțin și va trebui să ne spunem "La revedere!"

Se zice că viața fiecăruia e suma întâmplărilor cu ceilalți.

Sunt un copil norocos. Am

întîlnit numai oameni care mi-au dăruit clipe minunate. Cu siguranță eu aș fi devenit altcineva dacă doamna mea învățătoare nu s-ar fi numit Marineta Ionescu, pentru că experiența de viață căpătată de la primul dascăl este piatra de temelie a fiecăruia dintre noi.

În ochii ei, albastru-verzui mi-am clătit privirea ca-ntr-o mare liniștită, cinci zile pe săptămînă. Dacă stau bine să socotesc a luat de multe ori locul mamei, pe care o văd mult mai puțin în cursul unei zile. M-a învățat să descifrez tainele lumii, să analizez lucrurile în profunzimea lor; toate cele pe care le știu i le datorez.

Se apropie sfîrșitul clasei a patra: diplome, ochi în lacrimi, alte fotografii...

Peste ani, chipul ei de lumină îmi va zîmbi în amintirile copilăriei mele fericite.

Cu toată căldura sufletului meu,

Maria CLOPOȚEL
clasa a IV-a

COPILĂRIA - UN BASM FĂRĂ SFÎRȘIT

Copilăria este un tărîm magic; nu știm cum începe sau cum se termină. Este o lume duioasă, în care orice se poate întîmpla. În orice clipă putem fi fată-n față cu balaurul cu șapte capete, cu zgrițuroaica cea haină, putem fi vrăjitori, eroi din filme, putem vizita cu ochii minții orice loc din lume și să credem cu tărie că am fost acolo...

Așa îmi petrec și eu zilele libere; cu o carte de povești pe brațe, intru pe rînd, în rochia Cenușăresei, care se pregătește de mers la bal, sau a Albei ca Zăpada, prinsă în brațe de Făt-Frumos. Și cu Ileana Cosînzeana îmi place să mă întîlnesc; ore întregi putem vorbi despre coafuri sau despre întreținerea părului.

Cînd începe copilăria? Dar cînd se termină?

Ascult cu drag povești despre copilăria părinților mei; au crescut cu respect sub învățăturile bunicii, părinților, fără jocuri pe calculator, cu respect față de dascălii care le-au pus condeiul în mină, fără a alerga pe holurile școlii, cu mobilul în mină.

Vom ajunge la o vîrstă la care vom dori să aruncăm peste umăr un pumn de speranțe, pentru a înflori sub mîngîierea zînelor cu trup de mărgean și a piticilor cu barbă de cleștar, spre a le putea vorbi nepoților noștri despre o copilărie cum nu a mai fost

Carla COROAMĂ
clasa a IV-a

ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII

Mariana Conovici ȚARA, LEGIUNEA, CĂPITANUL

Mișcarea legionară în documente de istorie orală

Între 1993 și 2003, un grup de cercetători de la Centrul de istorie orală a Societății Române de Radiodifuziune a avut ideea de a consemna pe bandă magnetică o istorie "din interior" a Mișcării Legionare. Etosul mișcării, selecția și inițierea ideologică în interiorul Frăților de Cruce, spirala violenței și relațiile legionarilor cu autoritățile, experiența lamentabilă a guvernării, rebeliunea și reprimarea, exilul și încercările de

reorganizare de după cel de-al Doilea Război Mondial erau conservate într-o memorie extinctă, pe care nimeni nu se încumetase nici să o exploreze și nici să o trateze cu precauțiile cu care trebuie tratate povestirile exemplare. 92 de interviuri însumînd 146 de ore de înregistrare și circa 2500 de pagini de transcriere

vor sta, de acum înainte, în arhive, la dispoziția cercetătorilor.

Vladimir Tismăneanu FANTOMA LUI GHEORGHIU-DEJ

"Șocînd prin noutatea și prospețimea cu care navighează un spațiu al gîndirii ce-i fusese sistematic interzis intelectualului român, analizele lui Vladimir Tismăneanu sînt excepționale studii de filozofie politică. "Fantoma lui Gheorghiu-Dej" este un posibil nucleu al unei întreprinderi mult mai vaste. Dar descoperim în ea, într-o veritabilă mise-en-abîme, liniile de forță ale unui discurs care încearcă să coboare la rădăcina lucrurilor. Complicitățile vinovate, spaimel

comune și complexe de inferioritate, împărțite de către majoritatea membrilor elitei politice românești postbelice, își găsesc explicațiile în abile coborîri în adîncimile, adeseori insondabile, ale unor spirite confiscate de magia neagră a comunismului. Volumul de față poate fi citit și ca un tratat de demonologie politică."

Mircea MIHĂIEȘ

Pierre Du Bois CEAUȘESCU LA PUTERE

Anchetă asupra unei
ascensiuni politice

Traducere din franceză de
Ioana Ilie

Cartea de față este o incurșie temerară în istoria comunismului românesc, cu un accent special asupra unuia dintre episoadele cele mai tulburi și controversate. Regretatul profesor Pierre Du Bois, reputat politolog elvețian, specializat în relații internaționale, a dorit să cerceteze și să înțeleagă un moment crucial din dinamica internă a dictaturii neclintit staliniste de la București- lupta pentru succesiunea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej și modalitățile prin care cel mai tînr membru al Biroului Politic al CC al PMR,

secretarul cu cadrele, Nicolae Ceaușescu, a reușit să acapareze puterea absolută. Rădăcinile de familie ale autorului au jucat firește un rol în decizia de a porni această fascinantă investigație privind universul de intrigi și manipulări care explică cum se structurează relațiile de putere în asemenea momente de criză.

URSITOARELE SAU EMINESCU - PERPETUA METAFORĂ

“ În noaptea aceea de pomină, la capul pruncului, adunatu-s-au ursitoarele una mai frumoasă decât alta: poate o Domnișoară Pogany, poate o Giocondă davin-ciană sau o Olimpya ruptă din "Jeu du pomme", mai curînd o fată frumoasă desprinsă din "pinzele grigo-resciene"...
... Pe dansul lor nebun, universul vibra pe muzica lui Beethoven, Enescu sau după Balada de la Stupca.
... Din cînd în cînd se mai auzeau pocnete de bici, clinchete de clopoței sau frînturi din "Steaua strălucește/ Și lumii vestește..."
... Frumosele ursitoare, diafan îmbrăcate, încinseră hora românească în jurul "scaldei", atingîndu-l fiecare, cu crenguțe de visc, de laur, de busuioc, zicînd: "Mihai să-ți fie numele și-n fiecare opt al lui "Brumar" să îl cin-știți"...

... dintre lunile tale, alege jumătatea lui Gerar...
... din toate locurile de baștină, alege Ipotești- atît de drag ție!
... să-ți strălucească steaua treizeci și șase de ani!
... iar opera măiastră-ți, s-o scrii doar numai în șaptesprezece ani!
... restul timpului, irosește-l ca bibliotecar, suflor sau profesor!
... să hălăduiești prin poieni, pe la stîni și să pui "buciumul să sune cu jale...
... s-alegi dintre florile cîmpu-lui, pe cea albastră, simbol al iubirii pure...
... să faci din "Epigonii" o microistorie literară...
... să rupi un nufăr galben din "Lacul codrilor albastru!"
... să-ți pice o lacrimă la mormîntul lui Aron Pumnul, profesorul tău, zicînd: "Îmbracă-te în doliu, frumoasă Bucovină!"
... să-l lași pe Iosif Vulcan să te boteze a doua oară!
... dintre toți pomii, să iubești teiul ce te-a-mbătat cu aroma florilor sale!"
... s-alegi doina de înstrăinare a unui neam "De la Nistru pîn la Tisa..."
... să faci din opera TA- o lacrimă de spirit a neamului românesc...
... să-ți pălească steaua în Cîreșarul lui '89 luînd cu tine dragostea ta- pe Veronica și pe bădia Ion, povestitorul din Humulești...
Iar ultima ursitoare adaugă:
... să domini veșnicia în chip de Luceafăr, strălucind ca un ultim romantic european și să ridici meditația la rang de spiritualitate!
Celelalte zîne ursitoare blestemară în chip călinescian:
"Și numai atunci cînd ape vor seca în albie și peste locul îngropării tale va răsări pădure și cite o stea va vesteji pe cer în depărtări, acest pămînt își va strînge toate sevele, ridicîndu-le în teaca subțire a altui crin, ca tăria parfumurilor tale".
Așa să se împlinescă în pururea veacurilor! Amin!
P.S.: Coccoșul mai cîntă o dată. Zînele dispărură. În Univers răzbătea pînă la mine:
"LA STEUA CARE..."

Prof. Gh. MATEI

ADIO, DOMNULE PROFESOR

Toată lumea îl cunoștea. Era sufi-cient să întrebi în gară, sau pe stradă, doi - trei orășeni, la un chioșc de ziare, la un butic din piață sau un oarecare, și aflai negreșit, unde-l poți găsi pe Dom' Profesor.
Toată lumea îl căuta, dacă avea cumva, vreun tînr, care dorea să intre la o facultate de elită. Unii, nici măcar nu-l cunoșteau după numele din buletin, fiindcă toți îl știau de „Profesorul”.

Cu toate acestea, puțini l-au cunoscut „în persoană”, fiindcă era un retras, un tip puțin ciudat, despre care se știa că refuza să cunoască părinții celor pe care îi pregătea, ca să nu fie influențat de poziția lor socială, așa că puteai ajunge la el doar printr-un intermediar, o cunoștință bună sau un coleg mai apropiat, căci prieteni avea foarte puțini și aceștia erau la fel de reticenți ca și el, cine se aseamănă... se adună..., se spune.

Era tare selectiv, nu-l momea nimeni cu nici un fel de favoruri, refuza pe neaveniți, oricît i s-ar fi oferit, dar accepta candidați chiar foarte slab pregătiți, dacă i se părea că „au dispoziție”. Nu îl interesa mama sau tata, era dispus să facă chiar și alfabetizare dacă era cazul, dar la final, candidații spărgeau recorduri de excelență fiindcă Dom Profesor avea știința în degetul cel mic, iar absolvenții lui umpleau lumea pe la Oxford și pe la Sorbone cu ideile

magistrului, obținînd Magna Cum Laude. Unii își aminteau de mintosul provincial, trimițîndu-i felicitări de Paste și de Crăciun, dar Magistrul își continua munca ano-nimă, fără să facă nici un caz de înalta lui abilitate. Unii au încercat să-l cunoască, de curiozitate, sau pentru a-i mulțumi cumva, dar puțini au reușit, iar aceștia au fost profund dezamăgiți:

- Un banal, un cenușiu, ar fi putut face avere, ar fi avut lumea la picioare dacă știa s-o speculeze, toți greii erau gata-gata să-i pupe mîna, numai să-i intre-n grații, eu însumi i-aș fi dat luna de pe cer să-mi bage ploada la facultate, nu-mi venea să cred că poate cineva să-i bage cartea-n cap, nu aveam nici o autoritare, cît sunt eu de barosan, cînd colo, ce să spun, să am par-don, o fi ceva, și cu „petagogia”asta...

Domnul a fost, dar nu mai este, fiindcă a ieșit la pensie. Nu a fost nici înșurat nici copii nu a avut, în afară de tratatele pe care le-a scris. A trăit cîțiva ani ca un necunoscut, plimbîndu-se între casă și sala de lectură a Bibliotecii, unde își așeza pălăria și bastonul într-un cuier, pîrînd că întinerește, cu fața luminată de un zîmbet fericit, strîngînd la piept maldărul de cărți cu titluri ciudate, ca pe niște copii frumoși. Avea două perechi de ochelari, adăugați, pentru notele de subzol,

scrise cu litere mici, pe care le citea cu nasul atingînd foaia, ca și cum ar fi vrut să le simtă mai bine, mirosindu-le cerneala uscată de vreme... Era vioi ca un șoricel înfometat, cît timp avea cărțile sub nas, dar bibliotecara îl bătea pe umăr, anunțîndu-i încheierea programului și atunci se petrecea strania schimbare: se gîrbovea, dintr-odată devenind moșneguțul, prăfuitul, banalul.

Se ridica, oftînd, mîngîia ter-feloagele cu o privire melanco-lică, ca și cum și-ar fi luat adio, mormăia ceva de neînțeles, tîrîia pașii pînă la cuier, rede-venind pensionarul fără nume.

De la un timp nu l-a mai văzut nimeni. Se internase la un azil. Acolo dădea pensia contra masă, casă și asigurare sani-tară. Frumos și civilizat. Un halat, ca o zeghe, papuci de pîslă, dietă și singurătatea colectivă. O fereastră, un ochi deschis către lumea care nu mai are nevoie de tine. Un cimi-tir al epavelor pe care nu le revendică nimeni. O așteptare care doare la nesfîrșit. Uitat, cu speranțele moarte. Un singur lucru i-a mai rămas: o voce care-i răsună în creier, dar din care nu poate distinge decât ultimele cuvinte:

- Adio, Domnule Profesor!

Prof. D. D. URSACHE

LATINISTUL

In fiecare școală există cel puțin un profesor sever, ciu-fut, hiperexigent care se răfuiește cu loazele ce disprețuiesc cartea. De obicei, profilul "răi" sunt dați mintenaș uitării, rămîniindu-le doar poreclele inscripționate prin W.C- urile liceelor:

"Căpcăunul", "Dictatorul", "Musso-lini", "Hit". Pe "vremea mea" am avut de a face cu tot felul de dascăli, unii trăsniți rău, alții "bestiali". Niciodată însă nu-l voi uita pe "Latinistul". Un pedagog școlit la Blaj, uns cu toate alifile. Era chel, rotofei, de statură potrivită, cu ochi de viezure. Carte știa cu carul în cînt nu puteai

să-l prinzi în ofsaid. Intra în clasă val vîrtej, surprins de debandada găsită datorită pauzei prelungite. Odată reinstaurată liniștea striga catalogul: tare, tacticos, cu o pioșenie de credeai că citește din Biblie. Punea absențe celor prezenți și cite un 4 celor absenți. Să fie și să se găsească, deși pe atunci ritmici-tatea notării nu era luată în serios. La prima oră de latină te interoga: al cui ești, cîți ani ai, dacă mama ta e frumoasă, în ce schimb lucrează tata, dacă bea? Era burlac convins, cam fust-tangiu. Cînd constata că ora e pe sfîrșite își scotea ochelarii, îi ștergea cu cravata și-l asculta pe cel mai obraznic elev. Pedepsa cădea ca o sabie: "Zi declinările, a treia impara silabic!" Loaza, luată prin surprindere, era bită.

Spunea de obicei declinarea a-nflia. Gongol final? Nota trei cu urarea "silva, silvae, la toamnă tataie!" Iar toamna îi pro-mova pe toți după ce le spunea un dicton latinesc. Nu purta simbetele nimănui.

Și mai avea o meteahnă dom' profesor. Vara se plimba cu o celebră bicicletă făcută din bucăți: cadrul rusesc, roțile itali-ene, farul german. Cu bicicleta între picioare o tăia la plajă pe malurile Bistriței. Căuta un loc liniștit, se dezbrăca la chilotel după care adormea la soare. Văcile de pe imaș îi morfoleau hainele bucăți. Se întorcea acasă în slip, pe bicicletă. Evident, în rîsetele văduvelor trecute de a doua tinerețe. Duminica, "Latinistul" avea pro-gram de rîs. La ora 10,00 era

prezent la poarta Spitalului de Boli Psihice din oras. Nebunii nepericuloși erau învoiți la plim-bare. Unul din ei poreclit "Nudistul", cum ieșea pe poartă, se dezbrăca la pielea goală, își lua hainele subsuoară și se ducea direct la Cinematograf. "Latinistul", prezent la circ, savu-ra clipa și aplauda frenetic. Neavînd familie, proful nostru se declara public, om liber. Ceea ce pe vremea comuniștilor era destul de periculos. Cum pe dascălul caracterizat îl chema și Antonescu, băieții de la Secu îl săltau săptămînal pentru discuții: amicale. Într-o zi nu s-a mai întors "din vizită". L-am regretat mult timp. Latina a fost înlocuită cu limba lui Ilici. Dasfidania!

Dumitru RUSU

Stimularea creativității elevilor prin orele de abilități practice

Societatea actuală are mare nevoie, pentru a progresa, de inventator în toate domeniile, de designeri, de creatori de frumos. Inventatorul de miine, artistul, este cel care astăzi, cu minute tremurătoare, pline cu plastelină, lut sau pastă de lipit, încearcă să realizeze noi forme, jucării, construcții.

În orele de abilități practice și educație tehnologică, prin intermediul jucăriilor, realizăm o punte către sufletul copiilor, punte pe care se strecoară tipul emoții, cunoștințe, dorința de a realiza lucruri noi, frumoase, utile.

Din experiența acumulată la catedră am constatat că mulți elevi au descoperit prin propriile lor eforturi de obser-vație, de imaginație și gîndire, o însușire mai puțin vizibilă a unui obiect, un aspect al unui fenomen sau proces, au găsit o soluție nouă unei probleme, toate acestea putînd fi considerate forme de manifestare a creativității care se cer stimulate și dirijate prin îmbinarea metodelor și procedeele folosite în lecții cu multă răbdare, consecvență, talent pedagogic.

În domeniul dezvoltării creativității prin orele de abilități practice sau educație tehnologică s-a scris puțin, de aceea, nouă, învățătorilor ne este greu să alegem obiectul corespunzător temelor din programă, obiect pe care să-l planificăm și apoi să-l realizăm cu copiii.

Eu am cerut elevilor să-și imagineze anumite obiecte realizabile din materialul impus de mine.

Exemplu: Ce obiect puteți realiza la orele de abilități practice dintr-un ou golit de conținut? Ce alte materiale mai puteți folosi? Descrieți modul de lucru prin aplicații sau desen.

Rezultatele au fost surprinzătoare. Unii elevi cu nivel foarte bun de cunostințe au propus obiecte originale: un glob pămîntesc dacă oul este mai rotund decât oval, o moară de vînt, dacă oul este mai mult

oval decât rotund; un pepene; un ceas; o gărgăriță; un om de zăpadă; un cap de pisică.

Dintre elevii cu nivel mediu de cunoștințe numai unul și-a imagi-nat un obiect cu adevărat de remarcant (un elefant) restul mulțumindu-se să indice obiecte care seamănă foarte mult ca forma cu oul: un cap de

Moș Crăciun; un cap de elev; un cap de păpușă.

Voi prezenta în continuare o jucărie imaginată și apoi realizată de copii, procesul tehnologic cu etape de lucru.

Moara de vînt

Materiale: un ou golit de conținut, hîrtie colorată maro și neagră, o bucată de carton, o rolă goală de hîrtie igienică, pastă de lipit, foarfecă, cuțit, lînă verde tocată mărunt.

Proces tehnologic:

1. Din rola goală de hîrtie igienică se taie (cu un cuțit) un inel de 2 cm înălțime care se îmbracă în hîrtie maro. În acest suport se lipește oul astfel încît să-și păstreze poziția verticală.

2. Din hîrtie neagră se decupează un cerc cu raza de 4 cm din care se scoate 1/4 restul de 3/4 lipindu-se sub forma unui con care va deveni acoperișul.

3. Dintr-un pătrat de hîrtie colorată cu latura de 4 cm se obține morișca prin procedeul cunoscut. Morișca se atașează oului la 3/4 de bază.

4. Sub morișcă, pe suportul maro se aplică ușa pictată cu acuarele sau decupată din hîrtie colorată.

5. Bucata de carton se unge pe toată suprafața cu aracet și se pre-sează cu lînă verde tocată mărunt apăsînd ușor pentru a se lipi.

6. Moara se lipește pe suportul obținut la punctul 5.

Imaginația creatoare a elevilor nu are limite.

Realitatea este că dacă noi dascălii, asigurăm un climat școlar plăcut, dominat de voioșie și încredere, dacă înțelegem năzuințele elevilor, manifestăm interes față de preocupările lor intime, încercăm să promovăm un stil de lucru bazat pe conlucrare și dialog, avem toate șansele să influențăm dezvoltarea lor creativă.

"Lucrurile nu sunt greu de făcut. Ceea ce este greu cu adevărat, este de a ne pune în starea de a le face." (Constantin Brîncuși)

înv. Mihaela BLAJ

Liceul teoretic "Vasile Alecsandri "Săbăoani

APOSTOLUL LITERAR ȘI ARTISTIC

COLEGIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA; Constantin TOMȘA; Ștefan CORNEANU ; Ilustrația numărului - reproduceri după sculpturi de prof. Viorel Cute - Petric

ȘCOALA DE LÎNGĂ ȘCOALĂ

Palatul Copiilor vă așteaptă

Palatul Copiilor din Piatra Neamț a fost și este o destinație preferată a copiilor și tinerilor în căutările lor după împlinirea unei pasiuni sau a unei curiozități. Cu o activitate de peste cinci decenii, desfășurată într-unul din cele mai frumoase imobile pietrene, adevărat palat, instituția oferă tuturor elevilor, liceenilor și preșcolarilor numeroase alternative de petrecere a timpului liber. Aici, pot veni copii și adolescenți de la cele mai mici vârste și până la majorat. Cercurile Palatului, 20 de toate, acoperă domenii diverse, care să trezească interesul oricărui tânăr. Este locul ideal în care copiii își pot pune în valoare inteligența și creativitatea, ori talentul. Cele 20 de cercuri desfășoară cursuri cultural-artistice, sportive și tehnice aplicative.

În continuare, vi le prezentăm, cu cele mai importante evenimente din primul semestru al anului școlar 2008-2009 :

■ **Cultură și civilizație spaniolă (prof. Ioan Baltag)**: concursul Cine știe câștigă, Învăț să selectezi, Hispanitatea- parte integrantă a culturii și civilizației spaniole.

■ **Carting (prof. Mihai Bocancea)**: Cupa Marii Uniri, Atenție vine Moș Nicolae!

■ **Tenis de masă (prof. Gheorghe Buruiană)**: Cupa Speranțelor, Ziua Națională Sportul pentru toți, Cupa de

toamnă, Cupa Marii Uniri, Cupa vacanței

■ **Radiogoniometrie (prof. Bogdan Buzoianu)**: Ziua radioului, Trofeul Ceahlăul, Campionatul Național de RTG pe echipe (locul III), Campionatul Național de Radiotelefonie.

■ **Dans modern (prof. Lucica Cojocaru)**: Testativă cunoștințele de cultură generală, În așteptarea lui Moș Nicolae, Crăciun fericit.

■ **Ecologie (prof. Daniela Drăghiceanu)**: Alimentație sănătoasă, Cupa toamnei- concurs de referate și comunicări, excursii, seminar antidrog, carnaval etc.

■ **Orientare turistică (prof. Vasile Dumitrescu)**: Cupa speranțelor- concurs, Ziua mersului pe jos, Cupa Ceahlăul, Cupa Unirii, Cupa Toamnei, Vine Moș Nicolae!, Carnavalul fulgilor de nea.

■ **Înot (prof. Valentin Gavril)**: Cupa Brașov, Campionate Naționale, excursii etc.

■ **Automodele (prof. Mihai Grosaru)**: Halloween, concursuri.

■ **Dansuri populare (prof. Ioan Corfu)**: Festivalul Național Emanuel Elenescu, spectacole, Festivalul Datinilor și Obiceiurilor de iarnă.

■ **Creație confecții (prof. Iuliana Costan)**: Carnavalul măștilor și costumelor de Halloween, Drepturile copilului- concurs de cultură generală, Culorile toamnei- parada modei și expoziției etc.

■ **Dansuri populare (prof. Anda Coroi)**: Spectacole, concursul Emanuel Elenescu.

■ **Foto- cineclub (prof. Ioan Gafița)**: expoziții foto.

■ **Construcții electronice (prof. Adriana Guțu)**: Ziua Radioului, Săptămîna educației globale, Ziua Națională a Romniei - expoziție filatelică, Luceafărul poeziei românești etc.

■ **Informatică (prof. Florin Gălățeanu)**: Concursuri de programe și informatică.

■ **Pictură (Lucian Gogu Craiu)**: expoziții concurs.

■ **Pictură (prof. Cristina Spînachie)**: proiecte de filme, expoziție de artă, expoziție de fotografie, campanie socială etc.

■ **Redacție presă Tv (prof. Zoica Șram)**: Spectacole de Ziua Națională, Crăciun, Moș Nicolae etc.

■ **Muzică vocal- instrumentală (prof. Lucian Darie)**: spectacole cu ocazia sărbătorilor de iarnă.

■ **Ecoturism (prof. Adriana Vernica)**: Sportul pentru toți, Cupoa Ceahlăul, Cupa Toamnei, Săptămîna educației globale.

■ **Orientare turistică (prof. Constantin Vernica)**: Sportul pentru toți, Festivalul sportului rural, Cupa Ceahlăul, Cupa Unirii, Săptămîna educației globale.

Foto: FOTO CINECLUB Prof. Cristina PETRARIU

ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII □ ARTE & MESERII

În revista **ARCA** din Arad, poetul Gheorghe Mocuta vorbește despre o așa zisă "listă a lui Mincu": "Trăim o vreme a istoriilor și a listelor, a nerăbdării autorilor de a intra în istorie și în manuale. Ca și cum după apariția acestora ar urma potopul. Marin Mincu propune, în ciuda unor reproșuri care i se aduc (ignorarea importanței lui Eminescu și a influenței sale, excluderea din antologie a unor nume grele precum Ana Blandiana, Mircea Dinescu sau Mircea Birsilă, evitarea altora precum Vasile Dan, Romulus Bucur, Aurel Pantea sau Adrian Alui Gheorghe) o viziune provocatoare, în peisajul critic în care au apărut deja câteva istorii literare și sinteze mai mult sau mai puțin impresiioniste, mai mult sau mai puțin subiective. Iar apariția ușor precipitată a acestei antologii, în timp ce „Istoria critică” a lui Nicolae Manolescu se află sub tipar, echivalează cu scoaterea sabiei din teacă. Cea mai

bună apărare a criticului e atacul”.

● În revista **VIATA** nr. 12/2008 din Arad, criticul LUCIAN GRUIA scrie despre poezia lui Nicolae Sava. Articolul se încheie elogiis: "Neputînd cita toată cartea, așa cum ar merita aducerea unui modest omagiu celui care a fost poetul de excepție Nicolae Sava, trebuie să ajungem la câteva concluzii inevitabile. (...) Nicolae Sava a fost un singuratic, avînd vocația prieteniei eterne. A fost o privighetoarea arsă de cîntec. Plecînd dintre noi, a lăsat în urmă conturul unei ființe aeriene, cărei i ne putem spovedi ca unui prieten. De acolo, din înalțuri, ne va asculta" - Articolul, de aproape două pagini, este un frumos omagiu adus poeziei lui Sava. Singurul reproș care i se poate face autorului este doar faptul că a pus verbele la timpul trecut. Cel în cauză încă mai respiră la Piatra Neamț. Cum o fi ajuns acest zvon "cu plecatul dincolo" la Arad încă nu se știe...

● Universitarul Petru Ursache scrie în revista **ARGES**, nr. 2/2009, despre Paul Goma: "Nu cunosc alt scriitor român căruia să i se fi impus

o grilă de receptare mai nedreaptă și mai de nepătruns în propria-i cultură, spre cititorul de acasă, ca lui Paul Goma. Nu vorbesc de „proba grea”, ca formă de verificare a potențialului valoric. În privința asta scriitorul din Mana - Orhei și mai mult-decît-exilatul de la Paris s-a dovedit totdeauna a fi puternic și capabil să inspire deplină

Revista presei literare

încredere. Opera întinsă și masivă stă în față, iar cine și-a propus s-o parcurgă, fie și parțial, poate depune mărturie în favoarea creatorului ei. Am în vedere, cu întristare, opreliștile ridicate în cale, la comandă, din interes partizan al ori din inconștiență, chiar de către „ai săi”, interpretările tendențioase, învinuirile închipuite, minimalizările, marginalizările pînă la limita tragică a asasinatului scriitoricesc și moral. Peste ani, autorul ține să amintească, nu fără cuvenitul reproș, perioada zbuciumată ca să

o înțelegem parțial”.

● Poetul George Vulturescu din Satu Mare își amintește cum a cunoscut mișcarea poetică de la Neamț: "Curios pentru un fost student al Clujului (în care nu am devenit „echinoxist”), m-am întîlnit cu „optzeciști” într-o zonă moldavă: la Colocviile de poezie de la Tg. Neamț, unde Daniel Corbu aduna,

toamna, poeți, îndeosebi din Iași sau București. Dezbaterile, conduse de Marin Mincu, Laurențiu Ulici, erau jerbe ale discursului „textualist”, motivări ale auto-referențialității, exorcizări, „faceri” și înscenări, deconstrucții, semiotică și „perspectivă arhetipală”, lecturi interminabile, ironie și ars combinatoria, o solidă rezistență la realitatea ceaușistă prin cultură. Port de atunci o mare prețuire și un interes real pentru poezia unor Aurel Dumitrașcu, Nichita Danilov, Adrian Alui Gheorghe, Lucian Vasiliu, Liviu

Antonesei, Gellu Dorian, Nicolae Sava, Cassian Maria Spiridon, Vasile Baghiu, de care mai simt legat și prin întîlnirile admirabile de la Tg. Neamț, Piatra Neamț, Iași, Botoșani”.

● În dialog cu Dora Pavel, cel mai important critic literar pe poezie în viață, Gheorghe Grigurcu, povestește în **CAFENEUA LITERARĂ**, nr. 2: "M-am despărțit teribil de greu de vîrsta paradizică - așa a fost cu adevărat pentru mine copilăria - rușinîndu-mă nespun că am împlinit paisprezece sau cincisprezece ani. Blaga socotea copilăria un trofeu pe care viața îl smulge morții într-o mare bătaie al cărei sfîrșit nu se cunoaște, însă pentru mine copilăria se confrunta nu cu moartea ci cu viața. Perioada incertă a tranziției mă tulbura, mă puneam în dificultate față de mine însumi, precum o impostură. În raporturile cu proximitatea, a apărut o timiditate în unele împrejurări paralizantă. Deoarece învățam bine (ce mai încoace-încolo, eram premiantul întîii, cu toate că azi regret

eforturile depuse în acel timp al receptivității maxime pentru însușirea îndrîjită a unor materii ce nu mi-au slujit prea mult, în clasele secției reale a liceului, căci alta nu ființa pe atunci în Oradea), căpătăsese un mic prestigiu între colegi, care îmi atenua întrucîtva stînjeneala. Cît de greu mi-a fost să intru în pielea vîrstei mature! A urmat criza tineretii. În ce sens? Înfățișarea mea juvenilă (mult timp nu mi se dădea vîrsta adevărată), firea emotivă, nărașă inadaptabilă, mă țineau oarecum pe tușă, într-un provizorat la care contribuia bineînțeles, de la un punct, suferința de-a nu avea un serviciu legat de aspirațiile mele, de-a nu putea publica nimic. Pînă a fi numit redactor la revista „Familia”, în preajma vîrstei de treizeci de ani, trăiam senzația unei prăbușiri totale, a unei ratări fără scăpare. Astfel că tineretea mi s-a mistuit în bună parte în durere și umilință. Angoasa pe care am încercat-o încă din adolescență s-a amplificat”.

OCHELARIST

MEDITAȚIUNI

Hărșit binișor în (des)cîntarea ideilor și alintarea vorbelor, cu apariții frecvente în presă (o vreme a fost și redactor la "Credința neamului"), Ioan Gherasim, debutează în volum la editura "Conta" cu o carte care nu trebuie doar citită, ci și, îndelung, rumegată.

"Petru Pogonat, meditațiunile unui călugăr surghiunit" este un op care cuprinde de fapt, două cărți: cea a "meditațiunilor" călugărului Petru Pogonat și cea a "meditațiilor" preotului Ioan Gherasim. Prima este o scriere senină, lucidă, izvorită din pacea monahală, menită să-l împace pe cititor cu lumea și pe autor cu Dumnezeu; a doua, polemică deși calmă, cu o misiune asumată deși nedecarată, cu stări emoționale intense, dar îndeajuns de bine controlate este o zăbavă asupra paginilor părintelui Pogonat și o privire asupra istoriei pe care tocmai am trăit-o.

Născut la Bîrlad (1880), Petru Pogonat urmează Dreptul la București, ia un doctorat la Paris (1909), se întoarce în țară, predă la Facultatea de Drept a Universității "Al. I. Cuza" din Iași. Intră în politică - e primar, apoi prefect de Iași și, în Parlament, ajunge pînă la funcția de vicepreședinte. După instalarea regimului comunist, e ascuns de prietenul său Mihail Sadoveanu (în 1947 acesta era președintele Marii Adunări Naționale) la Mănăstirea Neamț. Moare aici, zece ani mai tîrziu, în 1957.

Cele 38 de pagini ale "meditațiunilor" sale, ajunse la autorul cărții din mîna în mîna, precum lumina "Invierii" de Paște trebuiau să facă parte dintr-un Pateric, pe care urma să-l scrie părintele, sau îl avea scris, dar nu mai este. Legat de vremurile acelea, totul este posibil să se fi întimplat". Și conchide, altundeva, pr. Ioan Gherasim: "Tot ce avea să iasă de sub condeiul călugărului Petru Pogonat sînt descoperiri, adevărate revelații

pe care el le trăiește doar pentru el însuși cu ochii unui copil, căruia i se descoperă lucruri noi. El redescoperă un drum pe care l-a părăsit în copilărie..." Și mai departe:

"Cînd s-a trezit la mănăstire - nu este nici o formă de exprimare metaforică atunci cînd afirm că eroul nostru "s-a trezit" - viitorul călugăr își ia adio de la tot ce semnificase pentru el viața. Odată intrat în mănăstire, el a părăsit-o, a murit pentru lumea în care trăise și "s-a trezit" în altă lume. El se obișnuise a vieții în sihăstrie ca un monah ce devenise, așa cum Pavel apostolul îl urmează pe Hristos atunci cînd i se desprind solzii de pe ochi..."

Ziceam la începutul acestei vorbiri că scrierea părintelui Gherasim reprezintă și o misiune nevehement asumată. E greu totuși să fii martor neimplicat într-o istorie (isterie?) încă prezentă. Între 1954 și 1959, ca elev al Seminarului Teologic de la Neamț, Ioan Gherasim i-a cunoscut pe călugărul Pogonat, pe Sadoveanu (la a cărui înmormîntare a și participat) și a avut ca profesori, în acele vremuri tulburi, dascăli eminenți cu doctorate la Roma, Strasbourg, Viena, Berlin... Au "beneficiat" împreună de desmierdările regimului comunist și și-au găsit scăpare și alinare în credință și în cărți. Cea a părintelui Gherasim reabilitează într-o societate debusolată nevoia de modele, respectul pentru semen și cultură, îndeamnă la reverie și meditație. Totul pe un ton ușor retoric, vag ironic și mai tot timpul doct, uzînd de un lexic colorat și presărînd peste amintiri și revolte ceea ce, cu invidie numesc, minunatul parfum al dulcelui stil clasic.

Mircea ZAHARIA

O viață dedicată învățămîntului religios

Unul dintre cei mai distinși dascăli ai învățămîntului teologic românesc, ce a urcat deja la vîrsta biblică, este cunoscutul profesor - arhidiaconul Ioan Ivan. Dincolo de ceea ce înseamnă "oste-neală și durere" cum spunea psalmistul, această vîrstă este, și pentru clerici, o vîrstă binecuvîntată de Dumnezeu, care i-a însoțit totdeauna pe venerabili săi slujitori.

Suntem conștienți pe deplin că Biserica lui Hristos nu a putut deveni și nu s-a putut menține o forță în misiunea ei morală și culturală, fără aceste făclii ce au strălucit de-a lungul timpului în structura ei.

O asemenea făclie a fost părintele profesor Ioan Ivan, "Patriarhul diaconilor" din Moldova, căreia Editura Trinitas îi pregătește un volum omagial la împlinirea vîrstei de 94 ani.

Subscriu întru totul la cuvintele ce sintetizează omul și opera sa, pronunțate de P. S.

Ioachim al Hușilor: „În Prea Cucernicia sa am descoperit omul de înaltă cultură, inclusiv cea teologică, de trăire spirituală și de curăție morală la care priveam ca la un far luminos spre care doream să-mi orientez viața. Personalitatea Părintelui Ivan constituie pentru noi un pisc greu de escaladat, iar cel ce reușește acest lucru, se poate considera așezat în vîrfurile unei piramide pe care se înscriseră istoria, cultura, arhitectura și arta. Înaintașilor noștri.”

Părintele I. Ivan era un profesor excepțional, un pedagog și un educator de mare vocație, director model și mai presus de toate „un om între oameni.” Așa a fost, așa a rămas și așa va fi pînă va face pasul în lumea veșniciei. Mă văd și acum băietelul mic și slabuț, torturat de vitregia vremurilor, cu părințele în închisorile comuniste, cînd am pășit pragul Seminarului Teologic din Mănăstirea Neamț. Ne-a întîmpinat, cine altcineva decît cel ce era o prezență perenă, Părintele Ivan?

M-a chestionat din cunoștințele mele religioase șubrede și modeste, mi-a testat calitățile vocale și m-a anunțat că peste două săptămîni trebuie să mă prezint la concursul de admitere. Prima impresie - o figură blîndă, dar autoritară. Și mic și „ghibridic”, cum spunea Creangă, am venit la concurs fără să fiu așa

de sigur pe ce știam, că așa sunt elevii, prind cunoștințele „cu chiu cu vai”, dar pasul cel greu, e să prinzi siguranța și exactitatea cunoștințelor, nu îngăimarea lor. Se vede că ceea ce știam și felul cum am răspuns l-au convins pe părintele Ivan să consemneze în dreptul numelui meu - admis.

Eu veneam de la Băhnașeni, Bacău unde lăsasem o întreagă viață de numai 13 ani și o mamă îndurerată care nu știa din ce surse va fi plătită bursa școlară. Am explicat părintelui Ivan că tatăl meu, preotul Alexandru Mazilu e

deținut politic și că-mi va fi greu să plătesc bursa. „Om face noi ceva copile, numai cuminte și sirgincios să fii.” Cu vorbele lui de îmbărbătare, voi intra în pămînt și cred că nu le voi uita niciodată. Am ajuns după foarte mulți ani și eu profesor la același Seminar și sunt nevoit să privesc la acest mare înaintaș în ale dascălii ca la un Luceafăr. Mă întreb adesea cît din dimensiunea personalității sale am putut și eu să o capăt. Răspunsul cred că este „foarte puțin”. Știam cu toții că mai mică notă de 8 nu dădea niciodată. Am fi putut sta liniștiți, relaxați pentru ora de Istorie și Noul Testament. Nu s-a întîmplat niciodată să mă prezint a doua zi fără lecția însușită la punct și virgulă. Astăzi, ca profesor, sunt exigent la notare, elevii mei însă nu-si onorează obligația întotdeauna, cum o făceam noi atunci. Care va fi fost misterul, acestei măiestrii pedagogice a părintelui Ivan, nu l-am descifrat nici pînă astăzi.

Asemenea legendarului rege Midas, care schimba toate obiectele atîrse de mîna sa în aur, Părintele Ivan schimba în lumină și strălucire cunoștințele de istorie veche românească. Ne schimba

pe noi, elevii săi, în pătimiși iubitori ai trecutului nostru românesc.

Îmi amintesc și astăzi după foarte mulți ani că părintele Ivan a fost un om al datoriei și cu un deosebit spirit al observației punea diagnosticul exact pe calitatea noastră de elevi. Glasul său era blînd și liniștit, reușind să ne facă totdeauna să fim atenți la ceea ce trebuia, să ne însușim din conținutul lecției comunicate. Prea Cucernicia sa ne-a creat deprinderile pentru un adevărat slujitor al Altarului, spunîndu-ne adesea: „este necesar ca cei ce pregătesc pentru misiunea preotească, încă din familie și școală să deprindă moralitatea și religiozitatea creștină, să li se însușe iubirea și respectul față de biserică și cele bisericesti, să fie deprinși cu modestia, cu rugăciunea permanentă, cu postul și cu înfrînarea pornirilor rele.”

Preotul, mai spunea Părintele Ivan, nu trebuie să se ia după mulțime, ci mulțimea să meargă după el. Pentru aceasta preotul trebuie să se lepede de cele lumești. Fiți atenți, rețineți și vă conformați, adevăratul preot, odată ce a călcat pragul Bisericii, devine nu alt om; în el se prefac gîndurile și simțirile în așa fel că toate cele lumești pentru el trebuie să rămîna străine.

Părintele Ivan s-a distins printr-o neobosită activitate didactică, prin noblețea caracterului său, prin remarcabilele sale însușiri morale, precum și ca un mare slujitor al bisericii noastre străbune. El va rămîne prin ceea ce a realizat în plan spiritual și cultural, unul din stîlpii de nădejde ai Bisericii și ai învățămîntului religios. Deși pensionar de mai multă vreme, el menține și astăzi o strînsă legătură cu seminarul nostru, iar noi beneficiem din plin de sfaturile sale înțelepte și pertinente.

Ori de cîte ori îl întîlnesc, îi spun cu toată sinceritatea că Prea Cucernicia sa a fost pentru noi un părinte bun și blînd, cu cei ce îl ascultau, exigent, atît cît trebuia, cu cei ce încercau să se sustragă de la îndatoriri, iertător cu cei ce se căiau de faptele lor. De fiecare dată ne-a învățat cum să-i îndrumăm poporul, cum să-i întărim credința și iubirea față de Dumnezeu, Biserică și Patrie.

Replica adesea: „Am fost un simplu dascăl care a încercat doar să-și facă datoria”. Smerită replică!

Ca pedagog, Părintele I. Ivan era omul cu vocație certă. Educația a fost, pentru Prea

Cucernicia sa, un act de devotație și jertfă. Își petrecea mai tot timpul în școală, urmărindu-ne activitatea cu răbdare și înțelegere. Cultiva cu elevii raporturi de încredere reciprocă și de ocrotire părintească. Cu prețul unor riscuri mari a luptat să nu-și risipească turma. Unii dintre noi eram cu așa zisă origine socială neconvenabilă pentru regimul comunist de atunci. Preotul Al. Mazilu, tatăl meu, ispășea ani grei de închisoare pentru credința sa. Știu că s-a dorit eliminarea mea din școală. Am rămas totuși, numai grație părintelui ocrotitor. Îi mulțumesc și astăzi pentru gestul său. Cei care l-au cunoscut îndeaproape, au putut ușor observa că părintele Ivan ținea mult la estetica vestimentară. El însuși se îmbrăca decent, curat și elegant, certîndu-ne adesea cînd constata ținuta noastră neglijentă: „De cînd nu ți-ai mai lustruit pantofii, domnule elev?!”

Eram totdeauna preocupat ca elevii să-și desfășoare activitatea într-o ambianță plăcută și sănătoasă. Săliile de clasă să fie curate și bine aerisite, frumoase și cu bun gust ornate. Vizita foarte des săliile de clasă și dormitoare, ce mai, era o prezență permanentă printre noi. Tot timpul stătea de vorbă cu elevii și le dădea sfaturi părintești. Momentele acestea se transformau, de cele mai multe ori, în prețioase lecții de înaltă educație morală, civică, patriotică.

În încheiere pot afirma că părintele Ivan rămîne pentru foștii săi elevi un model, un suflet mare, un strălucit profesor și îndrumător. Poate am mai spus-o, dar îmi place să o repet.

Părintele este cel care, în vremuri vitrege a reorganizat învățămîntul teologic seminarial, conceptînd și un program unitar de desfășurare a cursurilor.

Părinte Profesor, nu vom uita niciodată orele de curs atît de atractive care ne trezeau regretul cînd auzeam clopoțelul ce vestea pauza. Blîndețea și părinteasca bunăvoință de care ați dat dovadă, ne vor fi, pînă la sfîrșitul vieții noastre o veritabilă călăuză pe calea atît de anevoioasă vieții.

Vă mulțumim din inimă și dorim să trăiți încă mulți, mulți ani.

Preot Profesor

Radu Mazilu

Seminarul Teologic - Mănăstirea Neamț

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

Educația religioasă în școala românească - analize și perspective

În cadrul predării religiei se deosebesc două laturi: latura subiectivă (trăirea religioasă) și latura obiectivă (conținuturile educației religioase). Din acest motiv, pentru o realizare optimă a educației religioase este necesar ca profesorii de religie, cei mai importanți factori în educarea și formarea caracterelor, să corespundă anumitor cerințe: vocația (acea simțire launtrică, daruită de Dumnezeu), dragostea față de elevi, smerenia, răbdarea (deoarece rezultatele muncii sale nu se văd imediat decît într-o foarte mică măsură), blîndețea, profesionalismul

(să fie un bun psiholog, să aibă tact pedagogic, să posede o bogată cultură generală și de specialitate), sinceritatea, bunătatea, evlavia, umorul și optimismul.

Profesorul de religie constituie un reper pentru elevii săi, care sunt în căutarea unui model de viață, evaluînd comportamentul și atitudinea cadrului didactic. Puterea exemplului este mare deoarece exemplul acționează direct asupra vieții copilului.

Întrebarea dacă este necesară studierea religiei în școli, consider că nu-și mai are rostul, deoarece răspunsul este foarte clar: DA. Care au fost și care sunt consecințele lipsei unei educații sănătoase din punct de vedere moral - religios, nu e greu de observat, mai

ales în contextul actual. Analizînd în amănunt scopurile urmărite prin studierea educației religioase, pornind de la un studiu al gradului în care este percepută și trăită spiritualitatea contemporană, se observă clar necesitatea acesteia atît din perspectiva viitoarelor familii creștine, cît și din unghiul viitoarei societăți.

Necesitatea educației religioase rezultă și din nevoia copilului de echilibru și certitudine. Acțiunea pedagogică exercitată asupra copilului trebuie să înceapă odată cu primele înfrîpări ale conștiinței sale. Educația religioasă își atinge scopul însușindu-i elevului o stare de religiozitate.

Imediat după reintroducerea studierii educației religioase în învățămîntul preuni-

versitar românesc, entuziasmul care ne caracteriza pe toți punîndu-ne mari speranțe în rezultatele prognozate, s-a mai diminuat în timp atît din cauza evoluției (sau mai bine zis a involuției) societății noastre, cît și, din păcate cu regret o spunem, din cauza activității prestate de către unii (ce-i drept puțini la număr) dintre confracții noștri de la catedră. La aceasta a contribuit și vechea mentalitate a multor persoane din cancelarie, care erau produsul perioadei de dinainte de 1989 și au rămas tributare acelei epoci.

A vorbi despre o criză a societății contemporane, pare să fi ajuns drept o stereotipie, un șablon, care, din nefericire, are consecințe grave pentru noi toți.

Credința prezintă însă și un aspect social și național. Două elemente au concurat la păstrarea ființei naționale: limba română și credința ortodoxă. Iar dacă această credință ne-a apărut aproape două milenii, să fim siguri că ea ne va apăra și de aici înainte.

Analizînd resursele umane care asigură predarea educației religioase la nivelul județului Neamț, putem afirma cu mîndrie, în adevăratul sens al cuvîntului, că toate cadrele implicate în actul educațional sunt calificate și au reale trăsături psihopedagogice, urmărind cu adevărat formarea caracterelor morale în rîndul tinerilor.

Pentru a îmbunătăți predarea religiei, este greu de fixat o anumită ordine a priorităților, dar privind global prob-

lemele, nu trebuie ocolite următoarele aspecte: posibilitatea extinderii educației religioase prin activități atît formale cît și extrașcolare, profesionalizarea didactica a tuturor celor cadrelor implicate în predarea religiei, restructurarea manualelor pentru toate clasele, revizuirea unor conținuturi din perspectiva conturării unei largi culturi religioase, realizarea unor abordări interdisciplinare și a unui consens axiologic. A realiza o educație religioasă nu înseamnă, cum greșit s-a înțeles de către unii, a face prozelitism, deoarece libertatea fiecărei persoane de a-și practica în mod liber cultul este garantat.

Drd. Mihai

FLOROAIA

O ISTORIE CARE TREBUIE CUNOSCUTĂ

CASA COPILĂRIEI LUI CREANGĂ

Construcția casei datează din 1830 și a fost făcută "pe cheltuiala" lui Petre Ciubotaru, bunicul lui Ionică dinspre tată. La căsătoria fiului său, Ștefan, cu Smaranda David Creangă, locuința le-a fost dată ca zestre, după datină.

Casa împreună cu ograda și locul dimprejur ei cu grădina, ocupă o suprafață de 7000 mp și era compusă dintr-o singură odaie și o tindă. De jur împrejur se afla ca și astăzi o prispă de lut. Pereții casei sunt din birne, "lucrate în cheotiri", lipiți, tencuiți și văruiți ca mai toate casele din zonă, iar acoperișul din draniță (șindrilă). Menționăm faptul că prima draniță a fost bătută cu cuie de lemn de tisă (specie lemnoasă foarte rezistentă), a doua oară cu cuie de fier lucrate pe nicovală și după alți 30-40 ani, cu cuie de fabrică.

Interiorul era pe cât de curat, pe atât de sărăcăcios. Pe jos lut și câteva rogojini, o sobă cu cuptor, vatră, cotruță și nelipsiții motocii legați de stîlpul hornului. Un pat mare din scinduri bătute pe pari de lemn, într-un colț un blidar, o măsută cu scăunele cu trei picioare. Spre răsărit, icoana împodobită cu un ștergar și cu nelipsitul busuic. Într-o astfel de încăpere, descrisă sumar, au văzut lumina zilei Ionică și cei 7 frați ai săi.

Precizăm că după moartea mamei Smaranda, survenită în anul 1863, în casă au locuit fiicele Maria și Elena (tatăl a murit în anul 1858, în satul Prigoreni, județul Iași). Prin 1906, Elena, sora mai mică a scriitorului, dăruiește casa "cu acte în regulă", nepotei Sofia. Ea s-a căsătorit cu Anton Grigoriu. Buni gospodari și întreprinzători au adăugat noi construcții, dispărute astăzi, au bătut dușumele în cameră și tindă, au mărit dimensiunile geamurilor etc., spre "a core-spunde noilor cerințe și pretenții", așa cum mi-a mărturisit domnul Antonică Grigoriu, ultimul strănepot al lui Creangă, care a murit la venerabila vîrstă de 92 ani.

Apropiindu-se anul în care se împlineau 100 de ani de la nașterea marelui lor înaintaș, intelectualitatea humuleșteană s-a hotărît să marcheze mai deosebit

evenimentul. Au înființat un Comitet de Organizare, din care făceau parte familiile învățătorilor Ioan Papuc, Nicolae Bancea, Ion Săvinescu și preotul Constantin Cosma, fiu al satului etc, care au decis- printre altele- să strîngă laolaltă obiecte ce au aparținut scriitorului sau care să amintească de acea perioadă.

S-au străduit și au reușit să adune numeroase piese de mobili-

Merită consemnat faptul că, pentru a exista o Casă Memorială "Ion Creangă" și un muzeu în interiorul ei, s-a dus o luptă permanentă cu mai marii vremii, mai ales că, prin 1950, Creangă nu prea era studiat în școală, considerat fiind printre altele- "fiu de chiabur care a avut slănină în pod și făină în ladă".

După 1956 lucrurile au început să se mai limpezească, să intre pe

er, îmbrăcămintă, Ceaslov cu semnătura lui Creangă, manuale școlare al căror coautor era și învățătorul Creangă, și multe altele despre care- poate- voi avea prilejul să scriu.

Așa se face că în anul 1937, la aniversarea celor 100 de ani de la nașterea scriitorului, casa arăta prîmenită, gata să primească pe numeroși oaspeți. După serbarea ce a încîntat, poate a și umezit privirile spectatorilor, cei prezenți au avut prilejul să admire valoroase obiecte, ce au constituit punctul de plecare în organizarea Muzeului de mai târziu.

Acesta a funcționat- după împrejurări- fie într-o cameră din chilia bisericii în care au învățat Ionică și Smărăndița primele buchii de la preotul Ioan Humulescu și badița Vasile, fie în una din clasele frumoasei școli din Humulești, ori în cafasal bisericii unde au fost adăpostite în timpul războiului, între anii 1941- 1945.

Multe ar fi de spus, de scris. Unele sunt consemnate în Monografia aflată în manuscris, al cărui coautor este și preotul Constantin Cosma, altele știute de mai puțini vor fi luate cu ei acū-acuș, pe drumul fără de întoarcere...

un fâgaș mai aproape de normal, și El să fie "redescoperit" ca unul din clasiicii literaturii noastre, și deci interesul pentru Casa Muzeu "Ion Creangă" să crească. Tot în acea perioadă a venit din prizonierat Zahei Grigoriu, un alt strănepot de-al lui Creangă (acesta a fost judecător la Rezina, județul Orhei din România de peste Prut și de aici a fost ridicat în 1940, odată cu ocuparea Basarabiei, dus prin ghețurile Siberiei unde a stat prizonier aproape 15 ani). Venit în țară s-a retras la casa bătrînească, dar, găsind-o "ocupată", și-a înghebat din șandramaua aflată în spatele casei un chilier (încăpere mică și joasă), ce să-l ferească de vitregiile vremii și vremurilor...

Nu și-a părăsit căsuța cu toate presiunile, intimidările venite de la nivel republican, regional, raional etc. Neavînd încotro, organele în drept, pe lîngă nîmirea pe postul de custode, au acceptat în 1964 să-i dea ajutor spre a-și face o casă, în grădina de pe pămîntul părinților la cîțiva zeci de metri de Casa Memorială.

O renovare ce a urmărit reconstituirea cît mai asemănătoare cu cea de pe vremea copilăriei povestitorului, care să redea înfățișarea și atmosfera

consemnate în Amintiri, a avut loc prin 1975. Interiorul a fost în așa fel amenajat încît să creeze întreaga ambianță a acelor vremi, dar să folosească și scopurilor prezente.

Din păcate, în prezent nu se mai găsesc printre exponate multe obiecte din acea vreme printre care menționăm: Ceaslovul cu semnătura lui Creangă datat 1796, un Minei din 1871 (carte bisericească în care sunt indicate pe luni și zile slujbele religioase), diferite cărți al căror autor a fost și Ion Creangă, două cărți poștale scrise de la Slănic Moldova către moșul său, preotul Gheorghe Creangă și dateate 1888 (destule au fost donate de tatăl meu, preotul Constantin I. Cosma). Multe din ele au fost făcute pierdute sub pretextul inventarierilor, verificărilor, a trecerii în păstrare la Arhivele Statului, filiala Neamț, așa cum stă scris într-un proces-verbal de dată mai recentă. Eu cred că cineva trebuie să încerce să meargă pe fir "în sus și-n jos" ca să le găsească pentru că unii din cei care le-au luat sunt printre noi!...

Posed un inventar, întocmit împreună cu strănepotul lui Ion Creangă, Zahei Grigoriu, în calitate și de custode din care rezultă toate cîte au fost adunate cu multă trudă și perseverență în timpul zecilor de ani și care astăzi s-au făcut pierdute de cei strîngători...

În timpurile noastre acei care răspund de tot ce aparține de Casa Memorială, se străduiesc să facă față cu multă pricepere și bunăvoință, tuturor solicitărilor venite din partea zecilor de mii de vizitatori care poposesc în aceste locuri. Ei doresc să-i facă să-și formeze o imagine corectă și întreagă legată de locurile din Amintirile copilăriei... Este bine de menționat și că în 2008 au păsît pragul casei în jur de 100.000 de vizitatori.

Sper că toate cele prezentate au reușit să trezească în mintea și în inima celor care au zăbovit pe prispă casei, sau celor care citesc aceste rînduri, un zîmbet săgălnic, venit din vremi numai de ei știute...

Și nu uitați! Pe 1 martie 2009, s-au împlinit 172 ani de la nașterea celui care trebuie să însemne, măcar din cînd în cînd, întoarcerea spre copilărie...

Prof. Constantin COSMA

REMEMBER

MARTIE 2009

În luna martie 2009, se împlinesc zece ani de la apariția primului număr al revistei Apostolul (seria nouă), editată de Sindicatul din Învățămînt și Cercetare Neamț.

- 1/1837, n., la Humulești, Ion Creangă.
- 5/1939, Nicodim Munteanu (n. la Pipirig) este însărcinat cu locotenenta de Patriarh, la moartea lui Miron Cristea. Instalat oficial ca Patriarh (10 iunie), va păstori pînă la 27 februarie 1948.

● 7/1879, n., la Holda (Broșteni), învățătorul folclorist Simion Teodorescu- Kirileanu, fratele cărturarului G. T. Kirileanu.

- 8/1911, n., la Piatra-Neamț, compozitorul și muzicologul Emanuel Elenescu.
- 8/1922, n., la Piatra-Neamț, pictorul Eugen Crăciun.
- 10/1904, n., la Roman, compozitorul D. D. Botez, profesor la Conservatorul din Iași.

● 12/1995, d., la București, prof. univ. dr. Dumitru Almaș (pseudonimul lui Dumitru Ailincăi), istoric, scriitor, n. în satul Negrești (în prezent, comună) din județul Neamț (19 octombrie 1908).

● 14/1893, n., la Tîrgu-Neamț, Vasile C. Vasiliu, preot (Biserica Sfîntul Ioan Botezătorul din Piatra-Neamț), profesor (Liceul Petru-Rareș, Școala Nr. 1 di Piatra-Neamț), publicist.

● 14/1937, n. Bozienii de Sus, jud. Neamț, prof. Gheorghe Apostu, artist plastic.

● 18/1894, la Academia Română este omagiat Episcopul Melchisedec (n. în ziua de 16. 02. 1823, la Gîrcina - d. 29. 05. 1892).

● 23/1912, n., la Piatra-Neamț, actorul Geo Barton, cel care a avut o activitate repertorială bogată, atît pe scena Teatrului Național din București, cît și în arta cinematografică. Amintim rolul Lică Sămădăul din Moara cu Noroc (1956), dar și în Dacii, Ștefan cel Mare, Frații Jderi și multe altele (d. 10 iunie 1982, București).

● 22/1905, n., la Roman, poetul și pianistul Virgil Gheorghiu (d. 7 martie 1977).

● 25/1872, n., la Holda, G. T. Kirileanu, cărturar, editorul celei mai complete ediții a operei lui Ion Creangă (1939), a donat Bibliotecii Județene Neamț (1956), care astăzi îi poartă numele, peste 25. 000 de volume.

● 25/1925, n., la Roman, prof. Gheorghe A. M. Ciobanu, autor a numeroase volume de eseuri, cronici muzicale, literare și de artă (Scrieri, I-V), colaborator al mai multor reviste de cultură.

● 31/1924, n., la Tarcău, Iulia Hălăușescu, artist plastic, doamna acuarelei românești (d. 18 decembrie 2007, la Piatra-Neamț). Membră a Uniunii Artiștilor Plastici din România; mulți ani a deținut funcția de președinte al Filialei Neamț a UAP; multiple expoziții în județul Neamț, în țară și în străinătate; operele sale plastice se află în numeroase colecții muzeale și particulare din România și de peste hotare. În anul 2004, datorită donației sale - 115 acuarele, picturi, ceramică de valoare muzeală, icoane vechi și piese de mobilier muzeal - s-a inaugurat Muzeul de Artă Iulia Hălăușescu din Tarcău.

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

EPISCOPUL MELCHISEDEC ȘI CRONICA SA DESPRE ROMAN ȘI EPISCOPIA DE ROMAN

Printre personalitățile culturii române din secolul al XIX-lea și din toate timpurile, la loc de cinste, și-a înscris numele și **E p i s c o p u l** Melchisedec (Mihai Ștefănescu, n. în ziua de 16. 02. 1823, la Gîrcina, jud. Neamț, în familia preotului

Petru Ștefănescu), cel care, la douăzeci de ani, a îmbrăcat haina monahală și care, trecut prin mai „multe școli înalte”, a fost profesor la Seminarul de la Socola, director și profesor la cel din Huși; a slujit Biserica Ortodoxă Română și ca membru în diferite delegații cu misiuni diplomatice (Petersburg - 1868, Bonn - 1875), ca Episcop al Dunării-de-Jos (1865-1879) și al Romanului (1879 - 1892, anul cînd a decedat). A fost deputat în

Divanul ad-hoc (1857) și un susținător al reformelor lui Cuza, un militant pentru Independență și pentru unificarea bisericească, văzînd în aceasta un mijloc de

susținere a unității noastre naționale.

Ca istoric și cărturar de mare

prestigiu, a elaborat manuale pentru învățămîntul teologic, a publicat numeroase studii, dintre care se disting cele două Chronici: a Episcopiei Hușilor și a Romanului și a Episcopiei de Roman.

Note de lector

Întreaga sa activitate cărturărească științifică a constituit argumentul primirii în Academia Română / Societatea Academică Română (1870, apoi, după retragerea din 1873, realegerea sa în 1879).

Toate aceste date despre viața și opera „Marelui Episcop” și încă multe altele le-am aflat din studiul introductiv „Autocefalia - premisă a Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române” semnat de prof. univ. dr. emerit Tudor

Ghideanu de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, cel care a îngrijit ediția, a asigurat transliterarea, a întocmit notele și comentariile pentru editarea lucrării „Chronica Romanului și a Episcopiei de Roman, compusă

după documente național-române și străine, editate și inedite de Episcopul Dunării-de-Jos Melchisedec”, ediție ce „apare cu binecuvîntarea și sprijinul Preasfințitului dr. Ioachim Băcăuanul, la împlinirea a 600 de ani de atestare documentară a Episcopiei Romanului” și la o sută treizeci și cinci de ani de la prima ediție (vol. I, 1874; vol. II, 1875). Cartea pe care o semnalăm a fost tipărită sub emblema Ed. „Mușatinia” din Roman

(Director: Emilia Țuțuianu-Dospinescu), editură devenit cunoscută nu numai în municipiul de la confluența rîurilor Moldova și Siret, ci și peste granițele acestuia. Și de această dată, Ed. „Mușatinia” își înscrie în palmares o carte de excepție, apărută în condiții grafice și tipografice de excelență.

Volumul la care ne referim conține o primă parte - „Chronica Romanului și a Episcopiei de Roman, de la anul 1392 pînă la anul 1714” - structurată în mai multe capitole, a căror importanță poate fi constatată fie și numai prin transcrierea titlurilor: „Vechimea orașului Roman și cetățile sale”, „Tîrgul Romanului, administrația, locuitorii săi, comerțul și dările din vechime”, „Bisericele vechi ale Romanului”, „Începutul ierarhiei bisericești în Moldova”, „Arhiepisocopia Ochridei și jurisdicția ei canonică

asupra Bisericilor din Dacia”, „Conflictul Moldovei cu Patriarhia”, „Documentul Mitropolitului Georgie despre Autocefalia Bisericii Moldovei”. Cea de-a doua parte „Chronica Episcopiei de Roman, de la anul 1714 pînă în zilele noastre (1874-1875)”, după două capitole în care descoperim informații despre „Vechia Biserică a Episcopiei de Roman” și „Mitropolia sau Episcopia de Roman”, sunt prezentate date despre 48 de „Mitropoliți și Episcopi de Roman”, ce s-au ostenit în acest așezămînt de credință și de cultură, de la Calist, cel dintîi Episcop de Roman (conform unui document din timpul lui Ștefan cel Mare, 1445), la Isaia Dioclas Vicol, ultimul menționat, ales în 1873.

Constantin TOMȘA
(continuare în numărul viitor)

NE MODIM, NE MODIM

In 2003, Ecaterina Andronescu - ministrul Educației - aflată atunci la prima "domnie", a înființat cu surle și trîmbe, școlile de arte și meserii. Buuun! După șase ani de la eveniment, aceeași E.A. întoarsă la cîrma MECI propune desființarea acestor școli, ca necorespunzătoare. Este dovada cea mai convingătoare că în Educația noastră ce este azi valabil, mîine se anulează. Adică, lipsește continuitatea. Miniștrii care s-au perindat pe la conducere nu numai că n-au fost de acord cu reformele predecesorilor, au respins pînă și propunerile lor. Jalinică situație. Așadar, SAM dispare din planul de școlarizare după toate probabilitățile din anul viitor. Dovezi? Prin HG. Nr. 77 din 11 februarie 2009 nu s-au mai alocat locuri pentru școlile de arte și meserii. Elevii, mai ales cei din mediul rural, agață cartea în cui. O leagă de gardul dărăpănat al școlii.

Asta nu înseamnă că școala românească nu evoluează? Se reformează zi de zi. Ministerul Educației a dispus mai puține ore de sport, chimie, artă, limbi străine, de informatică și de română. Evident, de la anul. Programul elevilor va fi redus la 30 ore săptămînal, de la 33-34 cit au în prezent. E bine, e rău? E dreptul dumneavoastră să comentați. Altă schimbare? Datorită crizei financiare globale piața meditațiilor s-a prăbușit. Mediatorii se plîng că numai la "mate" se mai fac pregătiri; restul, pauză. 50 de lei ședința. Istoria, geografia și româna se învață "singure". Cică se reintroduce examenul de admitere clasic, la licee și uni-formele. S-au săturat bieții profesori să-i vadă pe elevi îmbrăcați precum piratii și corsarii, cu cranii de morți pictate pe geți, cu belciuge și cercei înfipte în nas. "Bac"-ul se va da doar la 3 materii în loc de 6. Ultima noutate? Au apărut: eleva porno, piticul porno, elevul porno, mamaia porno...Există și un catalog al porno-istilor. Ce mai, sunt înnoiri epocale. Ați văzut-o pe sticlă pe Oana Zăvoranca spunînd: "Națiunea română, vreau să devină o buclă!" Nu? Mai bine. Păziți plozii de influența vipurilor depravate. Românului îi plac chestiunile sordide pentru că, fie nu are ce să pună în locurile lor, fie nu e atras de cultură. Și nu trebuie să ne mire. Uitați -vă în jur și trageți singuri concluzia! E jalinică. Unii profi văd criza financiară ca pe o chestiune pozitivă. Elevii mai pun osul la treabă și singuri, nu numai împinși de la spate. "Consider că, dacă dascălul își face datoria la clasă și Goguță e atent, nu are nevoie de meditație". Just tov - ilor!

Dumitru RUSU

60 DE ANI DE LA DEBUTUL COOPERATIVIZĂRII AGRICULTURII ROMÂNEȘTI

S-a întîmplat la cițiva ani după Cel De-al Doilea Război. Țara era într-o grea suferință, atît din pricina pierderilor directe, în oameni și resurse, cît și din cauza condițiilor dezavantajoase ale încheierii păcii. Întrați sub tutela sovietică, nu mai eram stăpîni la noi în bătaură, dar ceea ce agravează și dă noi semnificații moral - politice, este atitudinea celor care s-au pus în slujba ocupantului. În alte țări, ca Franța, ei s-au numit COLABORAȚIONISTI. Au fost foarte aspru pedepsiți, mai întîi printr-un oprobriu general, care i-a lapidat moral și material, cum făceau românii cu lașii și trădătorii, pe care-i băteau cu pietre sau cu cioburi de oale. Li s-au confiscat averile, au fost aruncați în închisori și neam de neamul lor nu a mai putut scoate capul în lume. Colaboraționistii noștri ar fi suportat doar o interdicție de zece ani de la viața politică. Așa își propunea Proclamația de la Timișoara. Stalin i-a urît și el pe colaboraționistii ucraineni și nu s-a mai încurcat să-i judece, așa că i-a pus de-a dreptul în fața plutoanelor de execuție.

Ocupantul rus ne-a jumulit sistematic, dar nu s-a mulțumit cu atît, obligîndu-ne să reorganizăm economia după modelul său. Astfel, călăul își atinge maximul de cruzime și performanță, făcîndu-și victima să-i semene întru totul. Procesul s-a numit sovietizare și a început prin cooperativizarea agriculturii. O păcăleală de proporții mai mari, nu s-a văzut pînă la acea dată. Anterior marii păcăleli, se înfăptuise sub pre-

jele la CAP, adică la cooperativa, făceau cunoștință cu „organele”, care-l etichetau dușman al socialismului și al poporului său, spion capitalist, și agent imperialist. Urmarea era la Gherla, Aiud, la Canalul Dunăre - Marea Neagră, în Delta la stuț, sau undeva, într-o mină, de unde ieșeau cu picioarele înaintea. Așa încît cacealma a mers strună, încheindu-se prin martie 1962, cu victoria deplină a Partidului Comunist Român

tul. În schimb, au plătit și continuă să plătească cei care au robit la CAP. S-au ales cu pensii, după 30-40 ani de muncă, al căror quantum indexat și majorat de guvernul postdecembris, este de la 25 lei la 200 lei lunar. Să nu credeți că-i vreo greșeală de tipar, aceasta este situația la sfîrșitul primului deceniu din mileniul al treilea ! Ca reparație fără compensație, li se promite o pensie minimă de 350 lei lunar. Moșnegii și babele se bucură de pe acum, deși își dau seama că și aceasta este o cacealma, poate ultima, dar de aceeași cruzime inumană. Se bucură făcîndu-și planuri cum să-i împartă între medicamente, lemne de foc, factură de energie electrică, purcel, făină, ulei, zahăr și adidașii de înnoit nepoții, la Paște. Unii, ca românul, fript la ciorbă, suflă și în iaurt :

- Lasă-i taică, măcar cu bucuria asta să rămînem, să creadă ei că ne-au păcălit !

Se împlinesc, în aprilie 2009, șazeci de ani de la debutul marii păcăleli numită cooperativizarea agriculturii românești. Prin consecințele materiale și mentalitățile generate, marea păcăleală nu s-a încheiat.

Prof. dr. D.D. URSACHE

Marea păcăleală

siunea maselor de țărani, o reformă agricolă radicală, prin împărțirea moșiilor către cei care purtaseră greul Războiului și cărora însuși Regele le promisese această recompensă.

S-a bucurat tare țăranul, crezînd că l-a prins pe Dumnezeu de un picior, dar nu a durat mult. Cooperativizarea trebuia să debuteze cu o perioadă de acomodare, pentru a convinge prostimea de avantajele asocierii agricole, cu mecanizarea lucrărilor pe suprafețe mari chimizate și irigate „științific”. Dar nu au mai avut răbdare, așa că toți cei ce nu acceptau de bună voie să-și dea pămîntul, animalele și utila-

împotriva propriului său popor!

Cooperativizarea a fost un sistem de exploatare forțată a muncii : dacă nu vroiai să mori de foame și să-ți plîngă plozii pe la ușile altora, trebuia să execuți un număr de „norme”, adică de lucrări agricole, transformate în zile-om. Bătaia de joc era fătîșă, ca tot prostul să înțeleagă cine face legea : Partidul și colaboratorii săi, fideli îngrășați din munca altora, delatorii, toți lingăii și gușaii, vorba Poetului.

Am mîncat și n-am plătit, că sunt membru de partid, - așa se spunea pe timpul același. Nici astăzi nu e clar dacă în glumă sau foarte în serios, dar certamente că nici pînă acum colaboraționistii nu și-au făcut decon-

Muzeul folclorului local

MOTTO: „De mult timp lumea repetă cu dreptate că o școală prețuiește atît cît valorează învățătorul care lucrează în cuprinsul ei.”
Ștefan BÎRSĂNESCU

Școala, prin dascălii ei trebuie să intervină pentru a păstra ceea ce a mai rămas ca măturie a trecutului.

Cred că noi, dascălii de țară, trăitori ai satului, suntem datori să cunoaștem istoria locului unde trăim și mai ales s-o facem cunoscută micilor școlari.

Noi, dascălii, împreună cu familia trebuie să-i ferim pe micii copii de ispitele și influențele de tot felul. Copii sunt mici vîlăstare care nu trebuie lăsate la voia întîmplării, în bătaia vînturilor, căci vor crește strîmb. Ca niciodată, acum trebuie să le oferim copiilor o educație bună în sprijinul valorilor creștinești și naționale.

Iată de ce, am inițiat un proiect educațional, împreună cu elevii clasei a III-a și cu părinții lor. Am început activitatea în anul școlar 2007-2008 iar proiectul se numește „Muzeul folclorului local” și am reușit să atingem scopul înființînd un mic muzeu în incinta școlii pe care l-am intitulat „Zestrea bunicii”.

Ideea noastră a fost îmbrățișată și de oamenii din comunitate, care au donat lucruri deosebit de valoroase. Am adunat un material destul de bogat pe

care l-am expus și pe care îl admiră toți cei care păsesc pragul școlii noastre. Astfel am strîns: furci de tors, lămpi pentru iluminat, costume populare pentru femei și pentru bărbați, încălțăminte (opinci), ladă de zestre, blidare, vase, covoare, ștergare, năframe, lăieere, icoane, broboade etc.

Acum, elevii se străduiesc să-l întrețină și periodic îl îmbogățesc.

Muzeul din școală este un loc de unde copiii pot afla cum era portul strămoșilor, ce unelte foloseau să-și confecționeze îmbrăcămintea și mai ales pot să înțeleagă progresul omenirii, evoluția obiectelor din vechime pînă în zilele noastre.

Cunoscînd toate acestea, elevii apreciază, înțeleg și-și iubesc satul în care trăiesc și-i admiră pe

întîiașii care le-au lăsat moștenire atîtea lucruri minunate făcute de ei cu trudă și dragoste.

Înv. Aurora HUMULESCU
Dumbrava Roșie

„APOSTOLUL” REDIVIVUS

(urmăre din pag. 1)

Simțînd-cum poate simți un copil crescut într-o atmosferă fiorul înălțimii și al duratei neamului său- subiectul concursului îmi inundă sufletul de o căldură dumezească. Penița îmi alarga sprintenă, povestind despre marile dovezi de vrednicie, de rezistență în fața unor probe necrutătoare, de capacitatea de jertfă a poporului nostru. Și, crezînd în neamul meu, credeam cu putere în mine... Compunerii mele i s-a acordat „Premiul I excepțional” și a fost publicată în revista „Apostolul” nr. 8, din iunie 1935, la pagina 6.

Din această lucrare... „se poate vedea cum vibrează un suflet de copil cu o construcție sufletească excepțională”, scria inspectorul școlar de atunci, Const. Luchian, care găsea și desenul meu „admirabil”: era

Pacea în chip de zîină, la mormîntul unui erou, căruia i se adresa: „Eu mă ridic prin jertfa ta”.

Interesul pentru educarea elevilor, bunele sentimente și probitatea vădite în organizarea acelui concurs, în toate momentele lui, mi-au întărit încrederea în propriile forțe, curajul și voința de-a urma exemplul dascălilor văzuți în acea zi.

La revista „Apostolul” am mai colaborat, în prima ei fază, cu poezie, iar în a doua- cu proză.

Dedic acestor aniversări rezultatele activității mele didactice de o viață. Binecuvîntate fie amintirea înaintașilor noștri și exemplul lor!

Urez Asociației Învățătorilor și revistei „Apostolul” ani mulți, cu bune rezultate în educația tinerilor, prin îmbinarea adevărurilor științei cu frumosul, cu moralitatea și cu dîrzenia în apărarea spiritualității neamului nostru!

În foto, pagina 1, de la stînga la dreapta, rîndul de jos: Ștefan CORNEANU, Dumitrița VASILCA, Constantin TOMȘA, Alexandru Iosif COVASAN; rîndul de sus: Florin FLORESCU, Carmen DASCĂLU, Gabriel PLOSCĂ, Gabriela GRIGORE, Gheorghe AMAICEI, Mircea ZAHARIA.

Textele se pot trimite și pe adresa revista_apostolul@yahoo.com

APOSTOLUL
REVISTĂ EDITATĂ DE
SINDICATUL
ÎNVĂȚĂMÎNT
NEAMȚ
ISSN - 1582-3121
Redacția și administrația:
str. Petru Rareș nr. 24,
tel/fax: 22.53.32, Piatra
Neamț

Prețul: 1 LEU